

č. 13

RODOKAPS

KNIHOVNIČKA RODOKAPSU

Ben Boeters
POMALÝ
JOHANSON

Ben Boeters

**POMALÝ
JOHANSON**

Úprava Jiří Pondělíček

**Ivo Železný
Praha
1992**

© Ben Boeters 1992

ISBN 80-7116-109-8

Bude zvolen šerif?

Největším pánem osady Drink Bend je Heatherey, místní krčmář. U něho se hromadí většina peněz, které se v městečku utratí. Heatherey je malý človíček s bystrými očima a rychlými hadovitými pohyby. Ve chvílce dovede obsloužit co největší počet zákazníků, ale také v pravém okamžiku vytáhnout brokovnici s upilovanou hlavní, kterou má zavěšenou pod nálevním stolem. V Dusty Star baru bývá provoz ve dne i v noci. Když Heatherey spí, zastupuje ho černoch Bob.

Také dnes je bar plný. Chraptivé výkřiky a opilý zpěv drásají sluch pana Murdocha Jenkinse, místního obchodníka. Jenkins stojí ve dveřích svého krámu a zamyšleně se dívá po okolí. Přemýšlí o budoucnosti osady. Je přece v pěkné krajině a má dobrou polohu. Jednou by mohla být pořádným městem. Ovšem, to by potřebovalo příliv farmářů a rozšíření rančů.

Bouřlivý rámus v baru přidal na intenzitě.

Jenkins povzdechl. Měl by se konečně najít někdo, kdo by to řádění tady zarazil. V každém městě mají svého policistu. Bend sice není žádné město, ale jsou přece i malé osady, které svého šerifa mají.

Z baru se ozval křik a střelba. Murdoch Jenkins se skokem octl v krámmě. Pravou rukou vytrhl kolt a levou zavřel dveře. Jen je zavřel, vyhrnulo se z baru asi osm mužů a s veselým výskáním a povykem naskákaly do sedel. Každý držel v ruce revolver a divoce střílel do vzduchu. Muži odvázáli koně a hnali se divokým letem ulicí. Zbyl po nich jen rozvřený prach a několik čerstvých záseků kulí.

V normálním městečku by jistě po takové pekelné vřavě vystrčili obyvatelé domů z oken hlavy, aby se přesvědčili, co se děje. V Drink Bendu však byli občané otrlí.

Murdoch Jenkins prudce otevřel dveře a vyšel na ulici. Zamířil k dlouhému nízkému stavení na konci ulice.

„Takhle to dál nepůjde!“ prohlásil hned na zápraží energicky.

Dva muži, kteří seděli u stolu a spravovali postroje, překvapeně zdvihli hlavy od práce.

„Haló, Jenkinsi,“ řekl větší z nich, šedovlasý, dřinou sehnutý člověk, klidného, vyrovnaného pohledu. Jeho druh položil práci a přistoupil ke stěně. Bez řečí sundal pušku ze skoby a přistoupil k oknu. Vyhlédl ven, ale zavrtěl hlavou.

„Vždyť se nic neděje,“ zahučel zklamaně.

„Neděje, ale dělo se a bude se dít,“ řekl zlostně Jenkins. „Je na nás, aby to přestalo!“

Krédem mladšího bratra Pipperama bylo: napřed pušku do ruky, mluvit teprve potom. Starší Pipperam, Jonathan, vstal a přistrčil Jenkinsovi židli. Mladší Percival odložil pušku.

„Potřebujeme šerifa,“ vyhrkl Jenkins.

Bratři Pipperamové se na sebe podívali. Jenkins se asi zbláznil. „Ano, potřebujeme šerifa,“ opakoval rozhodně Jenkins. „Mám toho všeho už dost. Den co den mi střílejí okolo uší, povykují před krámem. Navrhuji, abychom si zvolili šerifa.“

„Zbytečné výdaje pro osadu,“ hučel Percy. Jonathan však vzal šidlo na propichování řemenů a zamýšleně bodal do stolu.

„Nápad je proveditelný,“ řekl konečně. „Občané platí poplatek, který obyčejně vyplýváme na pohrbívání cizinců. Nepostačí-li tyto prostředky, můžeme poplatek zvýšit. Na plat šerifa nám okolní rančeři a farmáři rádi přispějí.“

Jenkins se spokojeně usmál. U Pipperamů tedy pochodil. Teď bude nutno předložit návrh ostatním. Jonathan na to také myslel, protože vstal, narazil na hlavu klobouk a vyšel z domu. Jenkins ho následoval. Percy ještě pověsil řemení na stěnu, hodil pušku přes rameno a šel za nimi. Percy Pipperam se bez pušky nehnul.

Zamířili k dřevěné boudě, odkud se ozývaly rány kladivem. Z nízkého zděného komína stoupal vzhůru proužek dýmu.

Kovář Higgins zatáhl měchem a uhodil do rozžhaveného prutu železa. Pak nechal práce, otřel si ruce o koženou zástěru a šel vstříc návštěvníkům. S řečí to bylo u něho ještě horší než u Percyho Pipperama. Kovář byl takový nemluva, že mu to vyneslo přezdívku Mlučka Higgins.

Jenkins mu řekl o svém nápadu. Higgins neprojevil ani souhlas, ani odpor. Když ale Jenkins domluvil, sebral klobouk a uháněl směrem k doc. Banksovi. Vyšli z kovářny.

„Co vám chybí?“ zabručel na ně doc. Banks, holohlavý, ktrátkozraký mužíček. Byl směšný ve svém ušpiněném bílém plášti, který po obou stranách nadouvaly dva revoly.

„Ani nás nenapadne podrobit se nějakému koňskému léčení,“ řekl neuctivě Jonathan Pipperam. „Přišli jsme k vám na poradu. Potřebujeme šerifa! Nebo se jednoho dne probudíme mrtví.“

„Aha, to jste vy,“ řekl lékař, když si vyčistil brýle. Zavedl je za ordinaci do své ložnice. Nebylo tam dost židlí, ale mohli si sednout na prýčnu. Jenkins hned vyložil, proč se mu zdá, že je nutné obstarat nějakého šerifa. Doktor přikyvoval.

„Co tomu říká Heatherey!“ zeptal se najednou. Muži se zarazili. Jenkins se poškrabal za uchem a tvářil se nerozhodně.

„Heatherey? Ještě jsme se ho neptali,“ odpovídal váhavě. „protože myslíme, že bude proti. Záleží mu přece na obchodu a darebáci jsou nejlepšími zákazníky Dusta Star baru.“

„Právě,“ přikývl lékař. „Heatherey se postaví proti.“

Percy Pipperam poklepal svou puškou, Jonathan zavřel hlavou. „Myslím, že bychom se měli vyvarovat šlenství, Percy,“ řekl tiše. „Když Heatherey nesvolí, půjdeme do toho bez něj. Jsou tu přece ještě rančeři a farmáři. Já a Percy je zatím můžeme objet a získat jejich souhlas. Jde o to, aby nám přispěli nějakou daní na šerifský plat.“

„Dobrá,“ souhlasil Banks. „Koho navrhuje na místo šerifa?“

Na tuto otázku nebyli připraveni. Pokrčili rameny a podívali se jeden na druhého. „Nikoho nemáte, jak vidím,“ zahučel doktor. „Musíme tedy uspořádat veřejné volby a vyhlásit nějakou soutěž kandidátů.“

„Soutěž!“ zvolal nadšeně Percy. „Ve střelbě!“

„Docela rozumný nápad,“ přikývl Jenkins. „Uspořádáme soutěž. Najdeme nejlepšího střelce a nejrychlejšího jezdce, aby se stal naším šerifem.“

„Ne tak rychle,“ krotil ho Banks. „Nemáme souhlas ostatních. Pipperamové mohou objet farmy a ranče, my půjdeme zpracovat Heathereye.“

Vyšli z domu. Pipperamové si rozdělili úkol a odešli domů, aby osedlali koně. Higgins dosud nepromluvil, ale ostatním to nevadilo. Věděli, že kovář za nimi bude stát až do konce. A Mluka Higgins byl znám svou neodolatelnou silou, vypracovanou těžkým perlíkem. Teď jen řekl: „Tak!“

Mluka Higgins, doc. Banks a Jenkins vešli do Dusty Star baru a dostali se k nálevnímu pultu. Heatherey k nim ihned přistrčil sklenky a láhev žitné.

„Nějaký slavnostní vzhled,“ poznamenal krémář.

„Slavnostní poslání,“ odpověděl Jenkins. „Potřebujeme s vámi mluvit.“

Heatherey přikývl. Nalil ještě několika hostům, pak otevřel dvířka do kuchyně a zařval na černého Boba, aby hleděl rychle přijít. Když se černý obr objevil, kývl Heatherey na občany a zašel s nimi do své kanceláře přímo vedle výčepu.

„Nuže, pánové, co se děje?“

Doc. Banks pokynul Jenkinsovi, aby se dal do řeči. Obchodník vysvětlil, proč přišli a jaké pohnutky je vedou k tomu, že chtějí dostat osadu pod ruku zákona. Heatherey se mračil. Čím dále Jenkins mluvil, tím větší už začal projevoval nesohlas.

„Myslím, pánové,“ řekl, „že jste dobře neuvázili následky takové věci. My všichni jsme závislí na lidech, kteří sem přijdou. Já, Jenkins, doktor Hoggins, Pipperamové a mnoho jiných. Můžeme si upřímně přiznat, že pořádných lidí sem přijde velmi málo. Těch několik rančerů by nás neuživilo, alespoň ne v takovém měřítku. Teď si představte, kdyby se nám tu začal roztahovat nějaký šerif se svými zatykači. Buď by byl za několik dní na prkně, nebo by nám naši zákazníci upláchlí jinam.“

Chvilí bylo ticho. Doc. Banks si zuřivě mnul bradu.

„Záleží na tom,“ řekl, „chceme-li se odvážit zvolit šerifa. Podle mého mínění mohou pořádní občané vystřídat zločince. Drink Bend má tam dole takovou pověst, že se sem žádný pořádný člověk neodváží. Jakmile by byli zločinci pryč, kdoví jestli by se sem nepřistěhovali řádní občané. Zločinci a darmochlebové Drink Bend nikdy nepovznou.“

„Banks má pravdu, Heathereyi,“ přikývl Jenkins. „Myslel jste už na to, co tady po nás zůstane?“

„Čerta se starám, co tu po mně zůstane,“ mávl rukou hostinský. „Nejsem takový blázen, jako jste vy. Přišel jsem sem, abych tu vedl bar a ne abych tu zakládal město. Já chci mít co největší zisky.“

Jenkins přikývl. „Vy jste tedy proti našemu návrhu. Uvidíme, co řeknou ostatní.“

„Upozorňuji, že nebudu platit osadě na šerifa!“

„Bude-li to usneseno, budete,“ řekl Banks. „Od toho už bude šerif, aby vás v případě neposlušnosti vsadil do chládku.“

„Šerif bude!“ vyhrkl najednou Mluvka Higgins a pevně skousl špičku dýmky. Z kanceláře vyšel první.

„Podle předpokladu,“ zamručel Jenkins, když vyšli na ulici. „Na kdy máme stanovit volby?“

„Sobota večer nebo neděle,“ navrhoval Banks.

„Radši neděle. Je to slavnostnější,“ mínil Jenkins.

„Tak neděle.“ Obrátili se na kováře. Jenom přikývl.

Pomalý Johanson

Wind Valley byl největší ranč v okolí Drink Bendu. Když ho otec nynějšího majitele Pete Stanleaye zabíral, nebylo ještě po Drink Bendu ani potuchy. Teď už bylo Peteru skoro padesát, Ma Stanleyové přes čtyřicet a zlatovlasá June byla letos pinoletá. Ranč se táhl po sedmi údolích Rezervačních hor. Stanleyovi se dobytkaření vyplácelo, třebaže musel mít víc kovbojů, aby roztroušená stáda uhlídali.

Budovy ranče stály v širokém údolí, asi patnáct mil od Drink Bendu. O dvě míle dál byla cesta z La Posty do Bernalilla.

Ranč stál při potoce, vroubeném olšemi a topoly. Za hlavní budovou byl sad a zahrada slečny June. Okolo dvora pak stály hospodářské budovy a čeledník. Za čeledníkem začínaly ohrady.

Na verandě hlavního domu, která byla okolo celého přízemí, stála dívka a muž. Dívka byla jako obrázek. Zlaté vlasy se jí neposlušně vlnily kolem jemného usměvavého obličeje, korunovaného modrýma očima. Byla štíhlá, až křehká.

Muž, který stál proti ní, byl vysoký, poněkud sehnutý, šlachovité postavy. Obličej měl zajímavý, ačkoliv se nedalo říct, že příjemný. Byl hezký, pravda, měl mužné ostré rysy, souměrné a pevné. Ale v jeho očích byl občas nepěkný, neupřímný svět.

Děvče s ním hovořilo vesele a když mu podávalo ruku, něžně se na něho podívalo.

„Mnoho štěstí, Linku.“

„Děkuji, June, budu se snažit, abych zvítězil,“ odpověděl hlubokým, skoro dunivým hlasem. „Vím, že se zdejšímu mužům ve střelbě vyrovnám a že je předčím. Stanu se šerifem a potom...“ Nedořekl, ale ona pochopila. Zarděla se a sklopila oči.

„Jedte, Linku, a číňte se, přijdu se na vás podívat,“ řekla a znovu mu podala ruku. A tu Link udělal něco, co nikdy neměl udělat. Pokročil vpřed, rychlým pohybem strhl dívku do náručí a políbil ji. Vytrhla se mu.

„Ne, Linku, ne,“ řekla. „To nesmíte!“

„Tak tedy odejdu,“ řekl, „ale dostanu polibek jako výhru, když se stanu šerifem?“

Zasmála se a pokrčila rameny. „Ještě nevím.“

Skočil do sedla a popohнал koně patami.

June Stanleyová se opřela o sloup verandy. Link Sevens ji svým polibkem úplně zmátl. Vždy na něho hleděla jako na dobrého kamaráda, jako na bratra. Dnes ji políbil. Přála by si, aby se to opakovalo?

„Já nic neviděl, slečno June, já nic nepovím,“ ozvalo se vedle ní. Pod verandou stál muž. Byl ustrojen jako Mexikán, ačkoliv v něm jinak nic mexikánského nebylo. Byl velký, dobře rostlý, ramenatý, nad rty navoskované černé kníry. Ruce

měl ozdobené lačínými prsteny. Vstoupil po schodech na verandu, obřadně smekl sombrero a hluboce se uklonil. „Pan Stanley doma není, vidíte?“

June se zamračila. Archie Luský, jeden z drinkbendských povalečů, místní dobyvatel ženských srdcí.

„Ne, otec není doma,“ řekla mrzutě. „Chcete na něho počkat?“

„Počkám,“ přikývl Archie a zase se velmi slibně na dívku usmál. „Čekání v takové rozkošné společnosti mi nikdy nedělá potíže.“

„Neřekla jsem, že tu bude čekat s vámi,“ odsekla June příkře. Archie se však neurazil.

„Asi se vás dotkla moje pověst, lidé toho napovídají.“

„Neřekla bych,“ ušklíbla se. Přešel to bez povšimnutí.

„Několik dívek mne milovalo,“ přiznal. „Ale to přece není mou vinou. Cožpak můžeme za lásku?“

June se rozhodla, že ho nebude poslouchat. Chtěla zajít do domu, ale Archie byl rychlejší. Zastoupil jí cestu.

„Zavolám kovboje!“ hrozila.

„Na celém ranči nenajdete ani človíčka,“ usmál se. „Jsme tu sami dva.“ June si opřela ruce o boky a zlostně si dupla. Zasmál se a vytáhl z kapsy doutník. Obřadně si zapaloval.

„Milá dámo,“ řekl vesele, „zůstaňte pěkně tady, jinak bych musel panu otci povědět o jednom polibku na téhle verandě.“

June se otrásla zlostí. „Pusťte mě!“ „A co Link Sevens? Toho jedna slečna miluje. Mě nemiluje.“

„Proč nemám revolver!“ vykřikla June žalostně. „Pomohla bych vám odtud. Naposled vás žádám, pusťte mě dovnitř, nebo to řeknu otci!“

„Pan otec by mi nic neudělal,“ řekl klidně Archie. S rozkoší vdechl vonný kouř doutníku. „Jsme totiž kamarádi.“

„Neplácejte a odejděte!“

„Ale holčičko . . .“ Archie chtěl říct nějakou sladkost, ale . . . Bum!

Někde docela blízko práskla pistole a pan Archie Luský cítil, že mu kdosi urval doutník a odnesl ho pryč. Lekl se, protože mu cosi hvízdlo těsně pod nosem a on se praštil do temene o hranu veřeje.

„Jak? Kdo . . .“ vyrazil ze sebe.

June se podívala překvapeně na místo, odkud vyšel výstřel.

Stál tam muž, kterého tu ještě nikdy neviděla. Byl vysoký, štíhlý a urostlý. Nejzajímavější však byl jeho obličej. Je těžké popsat pevné, vážné, až posmutnělé rysy, bádavý, ale současně srdečný pohled, prozrazující, že cizinec je čestný chlap a dobrák. Modré, chladné, skoro ocelové oči však říkaly, že tento muž umí být i tvrdý.

Stál mírně rozkročený asi deset stop od verandy. V pravici držel revolver. Z hlavně se vinul úzký pramínek kouře. Dívky si nevšímal. Díval se zvědavě na Luskyho.

Archie Luský se zase chvíli díval na své prázdné prsty, v nichž ještě před

vteřinou držel doutník. Pomalu si uvědomoval, že výstřel přišel od někoho, komu se jistě jeho chování nelíbilo. Zkušenost mu radila vzdálit se co nejrychleji.

„Myslím, že jste chtěl dámu pustit do domu,“ připomněl mu cizinec táhlým hlasem, prozrazujícím texaský původ.

Archie neodpověděl. Jedním skokem se přemetl přes zábradlí verandy a prchal do úkrytu za čeledník. Cizinec zasunul volným pohybem kolt do pouzdra a pousmál se. Na dívku se však dosud nepodíval.

June si ho znovu prohlédla od hlavy až k patě. „Kdo jste?“ zeptala se. Byla zvyklá jednat přímo.

„Nu, říkají mi Pomalý Johanson, myslím,“ odpověděl cizinec váhavě. „Jsem tady v kraji cizí, slečno, moje jméno vám tedy nic nepoví.“

„Chci vám poděkovat za váš včasný zákrok,“ řekla a vděčně se usmála. Pomalý Johanson se zarděl a sklopil oči.

„Myslím,“ protáhl, „že o tom ani nemusíme mluvit. Byl to obyčejný chvástal, s ním byste byla sama hned hotova.“

„Nemám ráda násilí,“ řekla. „Byla jsem delší čas na Východě a nemůžu pochopit, proč si zdejší muži tolik libují ve střelbě.“

„Jiný kraj, jiný mrav,“ řekl Pomalý. Dosud se nepohnul z místa. Vyměnil náboj a zasaunul revolver do pouzdra. „Lidé z Východu by byli nemožní v těchto horách, právě tak jako my bychom byli směšní u nich ve městech. Tady je často třeba rychle a přesně střelit, aby byl zachráněn život . . .“

Vskočila mu do řeči. „Nosit zbraň a střilet se, je rozdíl, pane. Kdybyste jen nosili koly, nic bych proti tomu nenamítala. Kdybyste střelili jen chřestýše, pumy a medvědy, bylo by to v pořádku. Vyložte mi však, proč při každé vhodné i nevhodné příležitosti střelíte na sebe?“

Pomalý se pousmál. „Řekněte mi,“ řekl, „často se tam na Východě lidé hádají?“

Přikývla. „Hádají. Ale je to neškodné,“ hájila svůj kraj.

„Stačí, když přiznáváte, že spory mají a že jsou nuceni je nějak vyřizovat. Člověk je podle mého soudu už takový, že vyřizuje své spory nejúčinnějším způsobem, jaký je právě po ruce.“

„Muž, který umí hladce mluvit, vyřídí to několika vhodnými slovy. Muž, který se spoléhá na své pěsti, vyřídí si všechno zápasem. Pistolníci pak volí rychlý a přesný výstřel. My u nás na Západě se bojíme slov. Snad proto se chápeme spíše primitivních prostředků, zápasu a střelby.“

„Nevím, snad máte pravdu,“ řekla váhavě. „Kraj je jiný, musíme se mu přizpůsobit. Ale pozoruji,“ zasmála se a poněkud zrudla, „že jsme zůstali před domem. Prosím, vstupte a udělejte si pohodlí.“

Na verandě se muž zeptal: „Je tihle ranč Wind Valley?“

„Ano. Chtěl jste něco otci? Já jsem June Stanleyová.“

Vešli do velkého pokoje, kterému vévodil rozměrný krb. Kolem dokola byly rozvěšeny medvědí kůže, smčící parůžky a dvě vycpané hlavy pumy. Uprostřed místnosti stál velký stůl.

„Dělejte jako doma,“ řekla June s pohostinností Západu a odběhla do kuchyně.

Za chvíli se vrátila s talířem nakrájené šunky, chlebem a s lahví whisky. „Dejte se do toho. Mám ráda, když mužům chutná.“ Pomalý se dal s chutí do jídla.

„Otec jel do města. Vráť se jistě do večera, chcete-li na něj čekat.“

„Počkám,“ řekl. „Jsem právě bez práce a chtěl jsem se zeptat, jestli nepotřebuje kovboje.“

June zavřela hlavou. „Kovboje nepotřebujeme. Včera právě otec pustil jednoho přebyčného. Budete muset jít jinam!“

„Škoda,“ řekl Pomalý. June začala sbírat talíře. Pomalý vstal a sáhl po klobouku. „Myslím, že půjdu.“

„S otcem byste nechtěl mluvit?“ ptala se kvapně. Sama nevěděla, proč to dělá, ale nějak jí záleželo na tom, aby toho zvláštního cizince udržela ještě na ranči. „Snad by vám poradil, kam se máte obrátit, zná se se všemi okolními rančery.“

„Informoval jsem se už v La Postě. Řekli mi, že jediný, kdo by mohl potřebovat jezdcu, je Stanley.“

June dostala nápad. Vzápětí se jí však obličej zklamaně stáhl. Ne, to není možné, je tady přece Link. Přesto se však zeptala. „Umíte střilet?“

Pomalý se pousmál. „Proč se ptáte?“ Mimovolně se poněkud rozkročil a pravice jemně pohládila pažbu revolveru. „Mám pro vás něco nebo někoho zastřelit?“

„Nedělejte ošklivé žerty,“ zarazila ho. „Pro mne nikdy nebude žádné střelení. Ale potřebuju vědět, zda umíte dobře střilet.“

„Myslím, že něco umím,“ připustil. „Trochu jsem cvičil.“

„Musel byste střilet rychle. A lépe než Link Sevens.“

„Kdo je ten Link Sevens?“ ptal se.

„Link Sevens je můj přítel. Má ranč, koňský ranč na severním cípu našich pastvin. Ale pro vás je důležité, že je nejvážnějším kandidátem na místo šerifa.“

Pomalý vytáhl obočí. „Místo šerifa?“

Přikývla. „Zítra volí Drink Bend svého prvního šerifa. Mohl byste se přihlásit do soutěže.“

Pomalý chvíli přemýšlel. Potom přikývl. „Myslím, že dám na vaši radu, slečno,“ řekl a podíval se na ni tak zvláštně, že se rozčilením zadýkala.

Pomalý Johanson se uklonil a řekl, že pojedou do Drink Bendu. Poděkoval za pohostění a odešel. Svého koně měl uvázaného u stodoly. Nasedl a volně odjížděl do osady. June se za ním dlouho dívala.

Volba šerifa

V neděli ráno Drink Bend obvykle vyspával po sobotních pitkách. Dnes však již všude dupaly těžké boty, zněly bručivé hlasy. Po ulici jezdili jezdci a vesele na sebe pokřikovali. Odevšad z okolí se do osady sjížděly hloučky kovbojů, rančerů a farmářů. Cizinci, kterým několik občanů říkalo „podezřelí chlapi“, přijeli do Bendu už včera a důkladně si přes noc zahýřili.

V krámě Murdocha Jenkinse sedělo deset nejváženějších občanů a rančerů, mezi nimi Pipperomové, doc. Banks, Higgins, Stanley a připravovali podmínky soutěže. Budoucího šerifa museli pořádně vyzkoušet. Šerif musí být nejen dobrý střelec z revolveru a pušky, ale také výtečný jezdec. Proto se budou konat i dostihy na dvě míle.

Přesně v deset přijal Jenkins seznam závodníků a přečetl ho. Účastníků bylo skoro padesát. „Občané,“ řekl Jenkins, „vypsali jsme dnešní volby proto, že chceme, aby konečně Drink Bend získal lepší pověst. Nesmíme si zapírat, že se o naši osadě nemluví dobře. Nemáme sice v úmyslu udělat z Bendu místo pro nedělní školu, ale chceme odtud vymýt zločin a nemístnou střelbu. Chceme zabezpečit údolí rančerů před zloději stád, chceme dosáhnout toho, aby naše děti mohly klidně projíždět nejdivočejšími kouty hor bez obavy, že potkají násilníky a lupiče. Mám před sebou seznam skoro padesáti mužů, kteří chtějí vzít na sebe úkol ochránce pořádku. Chceme být nestranní, a proto volíme soutěž. Protože ze všeho nejvíce potřebujeme přesného střelce, budou napřed závody ve střelbě. Bude se střílet do pevného terče na čtyři vzdálenosti. Dvacet nejhorších střelců ze soutěže vypadne. Ostatní pak budou střílet na pohyblivý terč a potom přejdeme k závodům s puškou. Nakonec bude střelba z koně v jízdě. Mezi pěti prvními pak rozhodnou koně. Nakonec bude závod na dvě míle.“

Závody začaly.

June Stanleyová přijela s matkou a s otcem už včera kočárem. Ubytovali se u Jenkinů. Teď seděla na jedné z hrubých tribun vedle matky. Dychtivě se dívala do řad závodníků. Ano, je tam. Stojí úplně stranou a pozoruje hory. Zato Link Sevens stojí v čele soutěžících. Chová se už jako vítěz. Proč se dnes uchází o místo šerifa, lidé nechápali. Vždyť mu jeho ranč vynáší dost. Snad je to jen ctižádost, která ho žene. Chce ukázat, že je nejlepší střelec a jezdec v kraji. Až ho šerifský úřad omrzí, odejde zase ke svým koníkům.

Percy Pipperam byl také mezi soutěžícími. Jonathan mu to sice vymlouval, ale Percy si poklepal na pušku a šel. Věřil svým schopnostem. Jonathan jen pokrčil rameny. Ve střelbě s koltem je Percy břídl.

Jenkins dal znamení a první střelci zaujali místa. Zabouřily výstřely a pořadatelé se vrhli k terčům. Šlo to velmi rychle. Téměř dvacet hochů mělo zásahy stejné.

„Padesát stop!“

Ted' už byly znát rozdíly. Asi patnáct mužů se „utrhlo“ a vedli před ostatními. V čele byl Link Sevens a Pomalý Johanson s šedesáti body a kovboj Kirk s padesáti devíti body.

June zatleskala radostí. Její neznámý se činí. Nesvěřila se matce ani otci s dobrodružstvím s Archie Luskem a Pomalým Johansonem. Neustále se obírala podivným, přitažlivým i tajemným cizincem. Musela si přiznat, že na Linka nikdy tolik nemyslela.

„Střílí se na sedmdesát pět stop!“

Střílel Link Sevens. Umístil pět ze šesti do černého. Spokojeně se ušklíbl a rozlomil kolt.

Přistoupil Pomalý Johanson. Link si ho změnil trochu zachmuřeně. On jediný může Linkovo postavení ohrozit. Pomalý chvíli ostře pozoroval cíl. Pak mu ruka šklubla k pozdrů a rychle zarachotilo šest ran.

„Šestkrát do černého!“ řval Jenkins a mával terčem. „Šestkrát do černého.“ Pomalý se matně usmíval a vyměňoval náboje. Na terč se ani nepodíval.

„Kdo je ten člověk?“ divila se paní Stanleyová. „Nikdy jsem ho tady neviděla.“

„Přijel včera,“ řekla June a rozzářeně se dívala na Pomalého.

„Jak to víš?“ zeptala se Ma a údivem. June musela s pravdou ven. Vyprávěla o podivném setkání. Ma vrtěla hlavou. Nelíbilo se jí to. „Snad ho Link Sevens předčl,“ řekla s nadějí.

Link se díval za odcházejícím Johansonem pohledem plným zášti. Ten chlap ho předčil. A přitom střílel od boku.

Ted' se střílelo na sto stop. Nepočítaly se již zásahy do terčků. Střílelo se do stromu a počítaly se jen zásahy. Jen třetina střelců zasáhla strom. Link a Pomalý byli mezi nimi. Link ted' střílel pečlivě. Dlouho mřít a několikrát sklonil kolt, než stiskl spoušť. Pomalý zbraň zase jen vytrhl a téměř bez mřění vystřelil.

Bylo jasné, že ve střelbě budou první dvě místa obsazena Pomalým a Sevensem. Ted' se bude střílet na pohyblivý terč. Banks přinesl starý tvrdý klobouk. Na dané znamení ho vyhodí a střelec musí jedinou ranou zasáhnout.

Dvacet mužů vypadlo. Zbýlých třicet zasahovalo nebo nezasahovalo klobouk doktora Bankse. Nejprve na dvacet stop a potom na padesát. Link s Pomalým si udrželi svůj náskok. Oba zasáhli.

Následoval závod s puškou. Link Sevens věřil sice víc koltu, ale s puškou uměl také výborně zacházet. První dvě kola měl všechny zásahy do černého. Pomalý také. Podobně ještě deset jiných. Kovbojové uměli s puškou zacházet. Dnes soutěžilo i několik lovců z hor a ti byli v pušce mistry.

Vzdálenost se zvětšila. Ted' už bylo třeba dlouho a pečlivě mřít. Link měl čtyři zásahy a Pomalý pět. Na body však byli vyrovnáni, protože zbývajícím dvěma zasáhl Link devítky a Pomalý jen osmičku. Oba tedy měli padesát osm. Nebyl to však nejlepší výkon, protože jeden lovec měl padesát devět a jeden dokonce šedesát.

Poslední kolo. Diváci na tribuně stáli a pozorovali plechovky od konzerv

zavěšené na dlouhé tyči. Zásahy byly dobře znát, rozhoupaly vždycky plechovku. Každý zásah deset bodů.

Jen sedm mužů zasáhlo plechovku. Link Sevens měl štěstí. Jeho střela se otřela o dolní hranu plechovky. Milimetr stranou a byl by nezasáhl. Pomalý prostřelil cíl téměř uprostřed.

„Přivedte si koně!“ Houkl Jenkins. „Bude se střílet ze sedla.“

Kovbojové zajásali, lovci zesmutněli. Střílení na jedoucím koni je velmi těžké. Link Sevens si přivedl vysokou šedou klisnu, nádherně stavěnou, téměř předurčenou pro závod. Obecenstvo ji jednomyslně určilo za vítěze dostihu. Jakého asi má koně Pomalý Johanson? Závod se nakonec rozhodne mezi nimi. Nejrychlejší jezdec se stane šerifem.

Když Pomalý přivedl svého koně, ozvalo se zklamání. Kůň byl sice vysoký, svalnatý, šlachovitý, s vysokýma nohama, ale ani zdaleka tak nádherný jako Linkova klisna. „Závod vyhraje Link, to je jisté,“ řekla Ma Stanleyová paní Jenkinsová. „To jsem ráda.“

„Nepřejete tomu cizinci?“ podivila se paní Jenkinsová. „Mně se líbí.“

June by tetu Jenkinsovou nejraději objala a políbila. Srdce se jí sevřelo, když spatřila Linkova nádherného koně. Téměř zlostně se podívala na koně Pomalého.

Muži nasedli na koně a postavili se ke startu. Asi dvě stovky stop dál je na lasu rozhoupaná plechovka. Mají ji v plné jízdě prostřelit. Jenkins dal znamení a první jezdec vyjel. Minul se. Druhý rovněž. Třetí také. Pak pět za sebou zasáhl.

Jel i Link Sevens. Hnal se jako ďábel kolem plechovky a střelil tak jistě, jako kdyby střílel v pokleku. Hlasitě hurá oslavilo jeho zásah. Další hurá přišlo, když střelil a zasáhl Pomalý. Poněvadž byl poslední, dovolil si i druhý výstřel, kterým plechovku ustřelil. Link se zase mračil. Zasáhnout laso v cvalu není maličkost.

Jezdci se zase seřadili a čekali na další úkol. Byl těžší. Vzdálenost od jízdni dráhy k terči byla větší, místo jedné plechovky visely tři a povoleno bylo šest výstřelů. Kdo by zadržoval koně, bude diskvalifikován.

Před Linkem pouze jeden kovboj zasáhl všechny tři plechovky. Pět bylo diskvalifikováno, protože maně přitáhli otěže a běh koně zpomalili. Link Sevens trochu váhal, než pobídl Hvězdu k cvalu. Vystřelil šest ran a prolétl kolem terčů. Dva zásahy, hlásili pořadatelé. Ale do jedné plechovky střelil třikrát. Linka předstihl kovboj, který střelil všechny tři. V celkové klasifikaci to však nevažilo.

Konečně poslední jezdec. Pomalý Johanson. Přesvědčil se, že kolt sedí dobře v pouzdře a pobídl výkřikem koně. Zvíře vyrazilo rychle kolem plechovek. Zaznělo šest výstřelů. Tak rychle, jako kdyby byly vypáleny ze strojní pušky. Pomalý vrazil kolt do pouzdra a zastavil koně.

„Hrome!“ vykřikl údivem Jenkins, který prohlížel plechovky. „Tady je šest zásahů. Na každé plechovce dva!“

Hromové hurá bylo odpovědí. Pomalý Johanson vyhrál ve střelecké soutěži o místo bendského šerifa.

Také June vyskočila a křičela s ostatními. „Sedni si a nedělej ostudu,“ napomenula ji paní. „Slušně vychované dívky takhle nepovykují!“

Nový šerif

„Poslední část závodu,“ oznámil Jenkins. „Dostih na dvě míle. Nemáme možnost dát každému jezdcí stejného koně, proto jsme se rozhodli ponechat jezdcům koně vlastní.“

Jenkins pak nařídil závodníkům, aby jeli ke startu.

„Vážení přítomní,“ řekl už z tribuny, „je zvykem, aby vítězi byla předána cena některou krásnou dámou. U nás zastupuje cenu stříbrná hvězda. Prosím přítomnou slečnu Stanleyovou, aby byla tak laskavá a vítězi ji předala.“

June se zapýřila a váhala, jestli má hvězdu přijmout. Matka ji však pobídla. „Jen to udělej. Však ji Linkovi dáš ráda.“

Třeba vyhraje Pomalý Johanson, řekla si June a vzala od Jenkinse hvězdu.

Jonathan Pipperam odjel se závodníky ke startu. Cíl bude těsně před tribunami.

Vystřel! Pět koní vyběhlo od startu. První půl míle se drželi v jednom hloučku. Pak se ponenáhlu počal hlouček protahovat, až se v jedné míli roztáhl do řady. Vedl Link Sevens, ale Pomalý byl hned za ním. Jeho koník měl hlavu hned u plece Hvězdy. Link Sevens nelítostně používal bičík. Koutkem oka viděl, že se něco žene podle krku Hvězdy. Byl to natažený krk vysokého šlachovitého koně, na jehož hřbetě seděl Pomalý. Pomalý neuzíval bičík. Ležel koni skoro na šíji a cosi mu povídal do ucha.

Link Sevens byl vzteky bez sebe. Stále viděl vedle sebe krk toho prokletého koně. Hvězda dělala, co mohla. Link ji bičíkem vyšťval do největší rychlosti. Nestačilo to však a on najednou nemilosrdně použil ostruhy.

Klisna se zachvěla a skoro se vzepjala. Kůň Pomalého se tak dostal až k její hlavě. Když srovnala krok, byl Pomalý o stopu napřed. Link dal znovu nesmyslně ostruhy a znovu srazil běh klisny tak, že Pomalý zase získal několik stop. Link se hryzl do rtu, až mu tekla krev. Upjal všechnu vůli jen k vítězství.

Zbývalo asi čtyři sta stop. Oba koně letěli jako ptáci. O půl hlavy před Linkem jel Pomalý. Zbývá už pouhých padesát stop a Hvězda dotahuje!

„Link dohání!“ vykřikla Ma Stanleyová radostně.

„Nesmí zvítězit!“ volala June. „Nesmí!“

„Hurá, Linku, hurá, Pomalý,“ řvala tribuna. „Rychleji, proboha rychleji, Pomalý!“ volala June zoufale.

Deset stop, okamžik napětí. Link už dotáhl!

„Hurááá!“

June byla skoro ohlušena. Všichni muži počali nesmyslně střílet do vzduchu.

Vyhrál Pomalý Johanson o necelou půlku hlavy před Linkem Sevensem. Pomalého Johansona kovbojové strhli z koně a nesli ho středem zástupu k tribunám. June tiskla k srdci lesklou hvězdu. Prudce dýchala.

„Tady ho máte, vítěze,“ řekli kovbojové a postavili Pomalého na zem. Usmíval se. Pohlédl dívce přímo do očí. June se zajíkla, ale potom mu s krátkou gratulací připjala hvězdu na vestu a pak . . .

Pak ho rychle políbila a honem ustoupila, červená jako růže.

„June,“ vykřikla Ma. „Co to má znamenat?“

June neodpověděla. Pomalý cosi zakoktal.

„Děkuji vám,“ drmolil. „Nevěděl jsem . . . nemyslel jsem . . .“

Kovbojové mu nedali domluvit. Zvedli ho zase na ramena a nesli k Dusty Star baru, kde už Heatherey plnil sklenice.

„Ráda bych věděla, proč jsi ho líbala?“ zlobila se Ma Stanleyová, když šla s dcerou k Jenkinsovům. „Co tomu řekne Link?“

June se usmála. „Myslím,“ řekla, „že za starých časů rytířky odměňovaly vítěze polibkem. Udělala jsem to také tak. A co tomu řekne Link Sevens, to je mi jedno.“

Ma jen cosi nespokojeně zabručela.

Link Sevens stál stranou křiku a veselí. Seskočil z koně za ohradou doc. Bankse a polohlasně klel. Pak se zuřivě obrátil k Hvězdě a vytrhl revolver. Vtom mu někdo položil ruku na rameno.

„Myslím, že byste neměl Hvězdu zabíjet. Je to přece jen dobrý kůň,“ řekl zamračeně vysoký, vrásčitý muž. Byl to Nugget Haris, Linkův zaměstnanec, krotitel koní. „Říkal jsem vám, abyste při závodě nepoužil ostruhy.“

„Mlč!“ zakřikl ho Lind. „Mám chuť někoho zabít!“ Vztekle se obrátil a šel do baru. Dostal se až k nálevnímu pultu, kde byl oslavenec, nový šerif, Pomalý Johanson.

Pomalý moc nepil. Usrkoval ze své sklenice a naslouchal. Ostatní ho bavili. Nový šerif byl celkem nemluvný muž, ale nekazil zábavu.

Když se Link Sevens vedle něj postavil, muži ztichli jako na povel. Spatřili zlobu v jeho očích a moudře ustupovali.

Pomalý Johanson zpozoroval nezvyklý klid okolo sebe. Otočil se. Poznal svého největšího protivníka a rychle pochopil. Chlapík se hněvá, protože prohrál.

Link mlčky sáhl po sklenici. Bystrý Heatherey mu podal plnou láhev. Link si natil dvakrát za sebou a vypil. Skoro odhodil sklenici a obrátil se zády k nálevnímu pultu.

Nešťastnou náhodou se k pultu právě přitočil podnapilý kovboj, který viděl zamračenou Sevensovu tvář. Neuvedomil si svou neprozřetelnost, když začal ihned hulákat.

„Aha, starý Link byl bit a teď se šklebí jako zbitá opice. Pojď se napít, kamaráde, utop smutek v láhvi!“

Přátelská nabídka Linka Sevensse vůbec nenaladila. Vybuchl jako přetopený kotel. Zařval nějakou nadávku a vrhl se pěstmi na opilce.

Novopečený šerif se na Linka užasle podíval. Nechápal, proč tak bez příčiny řádí. Vždyť ten kovboj celkem nic neřekl. Pomalý byl na rozpacích. Před několika hodinami by mu vlastně do takové rvačky nic nebylo. Ale teď to bylo něco jiného. Je tady šerifem a musí odhadnout, jestli se kovbojovi děje křivda nebo ne.

Popotáhl opasek a přistoupil k Linkovi, který seděl rozkročmo na ležící oběti a rozháněl se oběma rukama.

Bez jediného slova poklepal Sevensovi na rameno.

„Co chcete?“ utrl se Link nevlídně.

Pomalý se pousmál. „Myslím, že jste mu už dal dost,“ řekl pokojně. „Odložte další produkci, až přijde k sobě.“

Link vstal a založil ruce v bok. Postavil se proti šerifovi. Okolostojící ihned ustoupili. Bude-li něco létat, je vždycky lepší stát stranou.

„Poslouchejte, uděláte nejlépe, budete-li se starat o své záležitosti!“ zavrčel Link.

„Blaho osady, pořádek a klid jsou teď mou záležitostí,“ řekl klidně Pomalý. Link vybuchl přívalem kleteb. Pomalý pokojně čekal, až Sevense vztek přejde.

„Roztahovat se nám tu nebudete, vy prokletý darebáku!“ řval Link. Hluk v baru rázem utichl.

„Není ještě vězení, pane Sevensi,“ odpověděl chladně Pomalý. „To je vaše štěstí, protože bych vás tam vstřčil pro urážku úřední osoby. Odejděte z této místnosti a namočte si hlavu, aby vás vztek přešel.“

Najednou se do hádky vložil Jenkins s doktorem Banksem a bratry Pipperamy. Přišli oficiálně Pomalého dosadit do šerifského úřadu. Nezvyklý klid je upozornil, že je ve vzduchu nebezpečí. Jediným pohledem vystihli situaci. Jenkins pohoršeně vtáhl vzduch a rychle si razil cestu k nálevnímu pultu.

„Povídám, vy dva,“ volal cestou. „Nemyslete, že budete kazit oslavu volby prvního šerifa Drink Bendu. Chcete-li se porvat, vyřídíte si to zítra. Vy, Linku, jděte pryč.“

„Musíte se smířit s porážkou. A vy ostatní, udělejte tady volné místo. Jinou vhodnější místnost nemáme, musíme tedy slavnostní akt provést tady.“ Jenkins natáhl ruku směrem k Pomalému. „Pomalý Johansone, stal jste se dnes šerifem Drink Bendu. Úřední odznak už máte. Nemáme tu bibli, ale můžete přísahat při tomto malém chlapci.“ Jonathan Pipperam odstoupil a odkryl malého hošíka, asi sedmiletého, který se za ním schovával. Doc. Banks ho postrčil vpřed. „Je to můj syn,“ oznámil hrdě kovář Higgins a sáhl hbitě po sklenici s kořalkou, aby zavraždil vyschlé hrdlo, když toho tolik namluvil.

„Tento chlapec je symbolem toho, oč se my všichni tady snažíme. Udělat z této divočiny klidný kraj, prostředí pro rodinný život. Vy, první šerife Drink Bendu, který přejímáte odpovědný úkol, přísahajte při tomto chlapci, že budete vždy dbát zákona, že budete ze všech sil střežit pokoj a pořádek proti zločinnosti.“

Pomalý Johanson položil pravici na chlapcovo rameno a pohlédl na okolostojící občany.

„Přisahám,“ řekl pomalu a s důrazem na každé slovo, „že budu tuto osadu chránit proti zločinu až do posledního dechu. Přisahám, že půjdu do bóje proti zločinu se všemi prostředky, které budu mít. Kdybych nemohl této přísaze dostát, odevzdám hvězdu zpět.“ Domluvil. Pak zdvihl sklenici do výše a zvolal: „Ať žije nový, klidnější a větší Drink Bend!“

Pak začala největší oslava, jakou kdy Heatherey v baru měl. Whisky tekla skoro proudem. Heatherey i černý Bob se začínali potit spěchem.

Jankins pozval šerifa na slavnostní oběd. Vyšli zadními dveřmi z výčepu a prošli kolem ohrad k Jenkinsovu domu. Uvnitř byl už připravený dlouhý stůl, pokrytý jídlem. Pomalému zazářily oči. Jen s námahou zatajil radost s nenadálého překvapení. U stolu totiž stála roztomilá dívka z Wind Valley ranče a usmívala se mu vstříc.

Pomalý skoro nevěděl, co jí, June seděla přímo proti němu a občas se na něho s veselou poznámkou obrátila.

Ma Stanleyová byla správná rozšafná žena. Byla dcerou lovce kožišin a poznala se s Petem Stanleyem v horách. Zнала dobře divočinu a uměla se o sebe postarat v každé situaci. Měla jedinou lásku a tou byla její dcera June. A June dospívá do let, kdy by se mělo pomýšlet na vdávání. Pozorovala, že Link Sevens se o dívku zajímá. Nu, Link byl velký, zdatný muž. Pravda, měl snad nějaký škraloup. Ma slyšela o jeho divokých kouscích. Ale tady v divočině jsou silní, prudcí muži, potřební. Že se Link rve víc pro potěšení než z nutnosti, to Ma nemohla vědět.

Když oběd skončil a muži chtěli vyjít, přitočila se Ma k Pomalému a začala se ho vyptávat. Odkud je, kdo je a proč sem přišel. Pomalý jí odpovídal dost ochotně. Zjistila, že se narodil dole v Texasu na ranči poblíž San Antonio a že procestoval skoro celý Západ. Na otázku, proč se ještě někde neusadil, odpověděl, že hledá svou příležitost.

Hoši v baru volali po šerifovi. Chtěli pronést několik oslavných řečí, aby byl nějaký důvod k napití. Pomalý se tedy doporučil paní Stanleyové a odcházel k Dusty Star. Všiml si, že June odchází někam dolů k potoku, který tek l okolo osady.

June se posadila na trávu a opřela se zády o strom. Bylo jí do zpěvu. Za ní se ozvalo zakašlání. Ohlédla se. Nedaleko olše, o kterou se opírala, stál Link Sevens. Nejistě se usmíval. Nevěděl, jak bude po prohraném závodě přijat.

„Haló, Linku,“ pozdravila ho vesele June. „Proč nejste v baru?“

„Jsou tam jiní,“ odpověděl mrzutě. Udělal několik kroků a přisedl k ní na trávu. „Chtěl jsem s vámi mluvit,“ dodal s výčitkou v hlase.

„Nuže, máte mne tu,“ řekla vesele. „Můžete začít.“

Trochu zrozpačitě l. „Políbila jste ho,“ pronesl potom tiše.

June se zamračila.

„Políbila,“ přiznala poněkud chladně. „Proč vás to mrzí?“

„Myslel jsem,“ začal zvolna, „domníval jsem se, že...“ Nevěděl jak dál.

„Myslel jsem, že patříme k sobě,“ dodal potom s odvahou. „Neměla jste líbat toho cizince, June. Nemám to rád.“

„Nemáte to rád,“ poznamenala. „Jak tomu mám rozumět? Chcete mi snad předepisovat, co mohu dělat a co ne?“

„Já, ovšem ne, ale...“ Link byl v rozpacích. „Chci si vás vzít a nepřeju si, abyste veřejně líbala cizí muže.“

June vyskočila. Založila ruce v bok a podrážděně se na něho podívala. Také Link

vstal. Mračil se. Došlo mu, že o tom polibku neměl začínat, ale když už je to venku, také dobře.

„Vy si mne chcete vzít, Linku?“ ptala se June a protahovala jednotlivé slabiky jako Pomalý Johanson.

Link přikývl.

„A ptal jste se už, co tomu říkám já?“

„Neptal, totiž, myslel jsem, že . . . mluvila jste se mnou, byla jste ráda v mé společnosti . . .“

„A to by tak bylo vše,“ odsekla. Pak se krátce zasmála. „Linku, poslouchajte, měla jsem vás ráda jako svého bratra. Možná, že bych si vás i někdy vzala. Ale teď jste si své postavení zkazil. Nedám si od nikoho nic předpisovat. Budu-li chtít, mohu Pomalého políbit třeba desetkrát, jestliže on svolí. A vám do toho nic nebude, rozumíte?“

Link Sevens zrudl. Zařal pěsti a přemáhal se, aby vztekle nevybuchl. Dnes se na jeho hlavu sesypala pohroma. Ne, to děvče se musí podřídít jeho vůli. Podíval se na ni a srdce se mu naplnilo žádostí. Byla tak svůdná, jak tu proti němu stála s nebezpečným svitem v modrých očích.

Neodolal. Natáhl své dlouhé ruce a přitiskl dívku k sobě. June tím byla překvapena, že se vůbec nepokusila o odpor. Skoro se zalykala, když ji tvrdě a vášnivě políbil. Teprve potom, když se opět napřímil, našla dost sil, aby ho od sebe odstrčila.

„Linku,“ zašeptala zdrceně, „tím jste naše přátelství doslova pohřbil. Jste surový.“

Otočila se . . . Asi třicet kroků odtud stál Pomalý Johanson a díval se na ni. Pak se prudce otočil a dlouhými kroky odcházel. June se bez rozmyšlení rozběhla za ním. Zachytila ho za rukáv.

„Pomalý!“ vydechla.

Zastavil se a pootočil se k ní. Díval se však k zemi.

„Co si přejete?“ ptal se chladně.

„Prosím, doprovodte mne domů!“

„Nedoprovázím dívky cizích mužů,“ řekl Pomalý pevně a osvobodil rukáv ze sevření jejích prstů. Pak smekl zdvořile klobouk, uklonil se a odešel. June se dala do pláče.

Link Sevens také zahlédl šerifa. Jeho ruka sjela k boku, ale pak se palec zahákl za opasek. Ne, střelení tady není na místě. Obrátil se a odcházel podél potoka.

Čistka a úklady

Šerif, Pomalý Johanson, stál proti dvěma zaprášeným honákům. Oba byli udýcháni prudkou jízdou. Jeden z nich byl z Wind Valley a druhý od Kirka, rančera jizně od Drink Bendu. Oba přijeli se stejnou novinkou. Na jejich ranči bylo ukradeno stádo dobytka a několik kovbojů postřeleno.

„Nemůžu se rozpůlit a jet na obě místa. Musíme se rozhodnout. Kam je to blíž?“

„K nám na ranč, šerife,“ tvrdil Kirkův jezdec.

„Ale místo, kde ukradli dobytek nám, je ještě blíž,“ hájil své zájmy Stanleyův kovboj.

„Dobrá, pojedu tedy napřed na Wind Valley,“ rozhodl se Pomalý. „Potom zajedu ke Kirkovi. Pomozte mi sehnat patrolu.“

Kirkův pastevec huboval na nepřízeň osudu, ale proti rozhodnutí Pomalého nemohl nic dělat. Vyšli z šerifovy úřadovny a šli do Dusty Star baru.

Několik kovbojů, kteří v baru popíjeli, bylo ochotno jet se šerifem. Z místních povalečů se však nepřidal ani jeden. Pomalý si zapamatoval jejich tváře.

Patrola dvanácti jezdců vyjela pak ostrým tempem, sledována pohledy všech obyvatelů města.

Toho dne však obyvatelé Drink Bendu nevyšli z překvapení. Krátce po poledni se objevil rančer Kirk s třemi svázanými muži. Zajatci byli vyděšeni, protože tušili, co je čeká. „Kde je ten čertovský šerif?“ hulákal Kirk. „Proč za námi nepřišel?“

Vysvětlili mu, že Pomalý honí lupiče na Wind Valley. Kirk proklel lupiče a sháněl se po Jenkinsovi.

„Chci ty chlapy někam uložit, než Pomalý přijede,“ řekl. „Mohli bychom je sice oběsit sami, ale když je tu šerif, musíme ho k tomu přibrat.“

„Kde jste k ním přišel?“ ptal se Jonathan Pipperam a ukazoval na zajatce. „Lupiči?“

„Tihle pelikáni se mi chtěli podívat na stádo,“ vysvětlil Kirk. „Už měli třicet kusů oddělených. Samé nejlepší ukázky hovězího dobytka. Jeden můj jezdec, který vyšel z bitky nezraněn, dojel na ranč a zavolal nás na pomoc.“

„Oni tedy přepadli stádo!“ řekl Jenkins.

„To se ví, že přepadli,“ odsekl Rančer. „Jinak by jim moji chlapeci krávy nedali. Dva z mých kovbojů jsou na ranči a potřebují doktora. Jednoho jsme museli zahrabat na místě. A právě proto budou tihle chlapi viset.“ „Kam je dáme?“

Jenkins zavrtěl hlavou. „Potřebujeme nutně vězení. Bez vězení nemůžeme bandity dlouho držet. Mají jistě v osadě přátele a dlouho by v nějaké kůlně nevydrželi.“

„Máme u kůlny přístavek, tam bychom je mohli uložit,“ řekl Pipperam. Byl tu dneska sám. Percy jel někam za obchodem.

„Někdo je musí hlídat,“ upozornil Jenkins.

„Já sám je budu hlídat,“ prohlásil Kirk. „Moji hoši mi pomůžou.“ Čtyři honáci ochotně kývli. „Oni lupiče dopadli a také je zadrží – než se dočkají oprátky.“

Kirk a jeden jeho honák se zavřeli i se zajatci v Pipperamově kůlně. Ostatní tři kovbojové se šli zatím osvěžit. Potom se vystřídají.

Neuplynuly však ani tři čtvrti hodiny, když se ozvala od kůlny zuřivá střelba. Kirk vyběhl ven a pátil jako ďábel po dvou mužích, upalujících kolem ohrad v křoví u potoka. Oběaná se seběhli.

„Co se děje?“

„Pokusili se dostat do kůlny,“ vysvětlil rančer. „Mysleli, že nás překvapí. Poněvadž je však škvírami mezi prkny vidět ven, viděli jsme je dřív, než se ke kůlně přiblížili. Škoda, že jsem žádného netrefil.“

K dalšímu pokusu o osvobození banditů už nedošlo. Pozdě večer pak přijel do města další nezvyklý průvod. Šerif Pomalý Johanson přijel v čele patroly. Pět jezdců za ním vedlo koně, přes které byla přeložena mrtvá těla. Ostatní členové patroly hnali před sebou pět mužů, navzájem spoutaných dlouhým provazem. Poslední dva členové patroly byli zraněni.

Pomalý Johanson zastavil před Jenkinsovým obchodem. To se už odevšad sbíhali zvědavci. Šerif slezl s koně.

„Zavolejte někdo Heathereye,“ řekl a zašel do své úřadovny. Jenkins zamířil za ním. Heatherey přišel za chvíli.

„Co mi chcete?“ ptal se mrzutě. „Mám hodně práce.“

„Zítra dopoledne bude zasedat soud nad lupiči,“ řekl Pomalý. „Potřebujeme vaši místnost. Jinak by soud musel zasedat v Jenkinsově krámě. Ten je ale moc malý.“

„Chcete pověsit několik mých zákazníků,“ zabručel hostinský. „A já k tomu mám propůjčit výčep.“

„Vy ty muže znáte?“

„Ovšem. Pili u mne často. Ty, co přivedl Kirk, také.“ Tak se šerif dověděl o Kirkových zajatcích. Překvapeně zaklel a pak se pousmál. Bandité měli černý den. Možná, že je to odstraší. „Místnost vám půjčím,“ řekl Heatherey s úšklebkem. „Ovšem pod podmínkou, že se při soudním řízení může čepovat.“

Zajatce dali dohromady a postavili u nich silnou stráž. Pomalý ještě rozestavil okolo Pippermanovy kůlny střelce, aby zamezil jakékoliv nehodě. Ukázalo se, že to bylo třeba. Lupiči nechtěli přijmout porážku a domnívali se, že nad šerifem lehce zvítězí. Necháпали, že je možné, aby jeden jediný muž překazil jejich vládu nad osadou. Příliš věřili své převaze.

Okolo půlnoci se strhla na ulici prudká přestřelka. Šerifovi lidé, kteří byli dobře ukryti a chráněni před střelami, nepustili útočníky k prozatímnímu vězení. Strážci uvnitř kůlny udrželi zajatce na uzdě. Pokus o vysvobození ztroskotal.

Noc pak už uplynula klidně. Ráno byla osada brzy na nohou. Přípravovala se na první soud ve svých dějinách. Z okolních rančů se sjížděli kovbojové. Okolo desáté hodiny přijel i Stanley se svými lidmi a zbytek Kirkových kovbojů.

Jenkins jako nevolený starosta Drink Bendu byl zvolen za předsedu poroty.

Pipperam, Higgins, doc. Benks a Sevens byli v porotě. Heatherey volbu odmítl s poukazem na neuhastitelnou žízeň soudního dvora i posluchačů. Pomalý předvedl nejprve tři muže, které dopadl Kirk. Soudní jednání bylo krátké. Šerif sice navrhoval pět let vězení v okresním městě, ale porota rozhodla: smrt. Měli pro to několik důvodů. Za prvé okresní město bylo odtud vzdáleno asi týden rychlé jízdy na koni. Za druhé to měla být výstraha pro ostatní zločince v údolí.

Odsouzení popřeli jakoukoliv příslušnost k nějaké větší tlupě. Vyslechli rozsudek a zasmušile hleděli do země. Kirkovi kovbojové je odvedli zpět do dočasného vězení. Byli předvedeni muži, které dopadl šerif s patrolou. Pomalý vysvětlil, že dohonili tlupu deseti zlodějů, ženoucích Stanleyovo stádo. Rozpoutala se bitka, která skončila naprostým vítězstvím ochránců spravedlnosti. Kovbojové z Wind Valley a patrola obklopili lupiče kolem dokola, takže nemohl uprchnout ani jediný. Když jich pět zastřelili, dali ostatní ruce nahoru a nechali se spoutat.

Soud rozhodl podobně jako v prvních třech případech. Pomalý však měl námitky. „Muži,“ oslovil lupiče. „Chceme dostat bandity ze zdejšího kraje. Vy už nemůžete uniknout. Ale máte ještě šanci. Zaručuji, že pro každého z vás vymůžu milost, když řeknete, z které jste bandy a kde byl váš úkryt.“

„Jděte k čertu,“ zavrčel jeden bandita. „Myslíte, že jsme krysy. Mýlíte se. Pověste nás, naši kamarádi vás dostanou.“

Pomalý se podíval na ostatní. Tři se tvářili naprosto odmítavě, ale zbylí dva neměli v sobě tolik hrdinství. Obrátil se k jednomu.

„Vteřiny vaší příležitosti nenávratně míjejí, pánové, oslovil je. Chlapci už dychtí po vašem pověšení. Nepromluvíte?“

Jeden muž naprázdno polkl a očima zatěkal do stran. Snad hledal mezi diváky nějakou pomoc nebo povzbuzení.

„Já... eh...“ zakoktal. „Nemůžu zradit své přátele.“

„Žádné strachy o jejich špinavé duše,“ mávl rukou Pomalý. „Jednou je stejně dostaneme a to už se nebudete moci zachránit.“

Bandita si namáhavě odkašlal. Pak najednou vyhrkl: „Povím vám to tedy. Jsme všichni z jedné bandy. Je nás víc než padesát a dovedli bychom tuhle osadu zničit najednou. Máme svůj úkryt v horách tam, kde je ostrý...“

Místností náhle práskl výstřel z revolveru a bandita se tiše zhroutil. Byl zasažen přímo do hlavy. Pomalý bleskurychle tasil oba kolty a pátral po zákeřném střelci. U okna ve vzdálenějším koutě byl nějaký ruch. Právě kdosi vyskočil vén na ulici. Pomalý si razil cestu ke dveřím. Od okna se ozvalo několik výstřelů.

Za čtvrt hodiny se šerif vrátil s nepořízenou. Střelec unikl. Ostatní lupiči už byli varováni. Ani jeden z nich nepromluvil. Nechali se odvést k olším, kde je pověšili.

Drink Bend mělo další oslavu. Otevření prvního vězení. Občané společně postavili velké srubové stavení ze silných klád. Uvnitř byly čtyři komůrky a šerifova úřadovna s přilehlým pokojíkem, kde měl Pomalý bydlet. Vězení bylo – jak někteří chlapci tvrdili – pevnější než zděné.

Aby měla oslava správný říz, žádali občané, aby šerif sehnal nějakého vězně. Pomalý krčil rameny. Náhodou byl v městě i v okolí klid. Nevinného zavřít nemůže, občané budou muset počkat na první výtržnost nebo loupež.

A právě toho večera, před slavnostním otevřením vězení se z poslední chaty proti Pipperamovu domu ozval ženský výkřik. Po výkřiku následovalo prudké klení, pak se ozval mlaskavý zvuk několika políček. Jakási polooděná Mexikánka vyběhla na ulici a odtud za chatu do křoví. Mlaskání políček se však ozývalo dál. Zabourila rána z revolveru. Vzápětí se rozletěly dveře, jakýsi muž jimi prolétl a natáhl se na ulici do prachu. Chvilí popadal dech, ale potom se postavil na nohy a pelášil pryč. Nedoběhl daleko. Z chaty vyběhl druhý muž a střílel mu pod nohy s voláním, aby se zastavil, jestli nechce dostat střelu do zad. Prchající zarazil právě před novým vězením. – Pomalý poznal Archie Luskyho.

„Obligátní zakončení Archieho dobrodružství,“ poznamenal se smíchem Jenkins. „Tak končívaj jeho milostné pletky s vdanými dámami. Ještě uvidíme veřejný výprask na ulici. Señor Monila bývá při účtování s milenci sličné Conchity důkladný.“

„Myslím, že mu to překazím,“ řekl Pomalý.

„Proč?“ Ostatním to nebylo vhod. „Bude to pěkná zábava.“

„Za prvé se to na ulici nemá dělat a za druhé se mi Lusky docela hodí jako první vězeň.“

A tak se stal Archie Lusky podivným hrdinou příštího dne, protože zasvětil věznici. Ale hned odpoledne byl vyplacen. Pomalý se podivil, když viděl, kdo se to za záletníka přimlouvá. Byl to sám Pete Stanley. Odešli pak spolu a nechali šerifa přemýšlet, proč se bohatý rančer stará o nenapravitelného ničemu a záletníka. Archie Lusky byl povaleč. Řádnou práci se neživil. Odkud bere prostředky na hýření, nikdo nevěděl. Snad tolik vyhrává v kartách. Pomalý ho vedl v seznamu podezřelých osob, kterým se ještě musí podívat na zoubek.

Drink Bend už nebyl tak divoký jako kdysi. Ještě se sem sjížděli podezřelí cizinci, aby si zahýřili v baru, ale už se nechovali na ulici tak nevázaně jako dřív. Několik se jich v podnapilosti pokusilo o násilné nastolení starých časů, ale vyspali se za to několikrát v novém vězení a odjízďeli poučení. Drink Bend už není divokým tábořem.

Po popravě banditů ustaly také drobné loupeže v okolí. Jen jedna tlupa stále řádila. Byla dobře organizována a měla výtečné zpravodaje. Její členové vždy šerifovi uklouzli.

Jen jednou se s patrolou srazili, ale to byli v takovém počtu, že v bitce zvítězili. Šerif ztratil tři lidi a pět jich bylo zraněno.

Pomalý Johanson se brzy stal známým a oblíbeným v celém kraji. Všichni poctiví lidé, a bylo jich tu dost, mu přičítali zásluhu za uklidnění Drink Bendu a okolí. Ale přece jen se zdálo, že ho něco trápí. Lidé si mysleli, že mu dělá starost ještě zbylá tlupa. Byl to však omyl. Příčina nespokojenosti Pomalého byla jinde. Dosud cítil na rtech onen polibek, který dostal jako odměnu za vítězství. Tenkrát se na chvíli domníval, že se ten zázrak může ještě opakovat. Ale potom viděl, jak Link

Sevens líbá June u potoka. Link Sevens není pravý muž pro ni a ona by si ho neměla všimnout. Takže je to povrchní děvče a Pomalý by na ni měl zapomenout.

June si vyšívala monogram na nový krajkový šáteček. Pete Stanley seděl v kanceláři a cosi psal. Ma byla v kuchyni.

Náhle zadusil na dvoře kůň. Stanley vyhlédl z okna a vítal hosta. June se zamračila. Přijel Link Sevens. Odložila vyšívání a chystala se odejít do svého pokojíku. Matka jí to však překazila. Přiběhla do kuchyně.

„Je tu Link,“ oznamovala radostně.

„Vím,“ řekla bez zájmu dcera. „Jdu si lehnout, bolí mě hlava.“

„Žádná hlava tě nebolí a i kdyby, ona ti neupadne, když promluvíš několik slov s Linkem. Však za mnou, starou bábou nepříjel.“

„Opravdu, mami...“

„Už jsem řekla. Na mě takové vytáčky neplatí. Nejsi žádná rozmazlená městská slečinka. Zůstaneš tady a pobavíš se s Linkem. Je to dobrý muž, stojí za těch pár slov.“

Link už vstupoval do dveří. Dělal, jako kdyby se mezi ním a June nic nestalo. Naopak, přinesl jí kytičku horských kvítků. Přišel podat ruku ke smíru. Myslí, že to vyřídí kytičkou.

Do zábavy se skoro nemísila. Odpovídala jen na přímé otázky a to ještě stručně. Hlavní slovo vedla Ma. June se radovala, když viděla v Linkových očích tajemnou zlost. Stanley brzy odložil pero a účetní knihu a přišel ke stolu. Ma odběhla do kuchyně, aby připravila občerstvení.

A vtom přijel na ranč další jezdec. Sestoupil před verandou a vešel do velkého pokoje. Pozdravil.

June radostně vstala. Byl to Pomalý Johanson, muž na kterého stále vzpomínala. Také Stanley radostně hosta vítal. Link Sevens jen chladně pokynul hlavou. Pomalý se zamračil. Nečekal, že tu uvidí Sevensa.

Prohlásil, že se tu zastavil jen na skok, že jede z hor, kde pátral po stopách. Link kousavě prohodil, že lupiči jsou příliš chytří a na nějakého šerifa vždy vyzrají. June viděla záblesk v očích Pomalého a hleděla odvést řeč jinam. Všecka ožila, už jí hlava nebolela.

Ma Stanleyová přinesla občerstvení. Byla překvapena, že vidí dalšího hosta. Valně po chuti jí to nebylo. Třebaže je Pomalý správný muž, rančer Link je jako ženich lepší.

Pomalý jedl, ale mnoho chuti neměl. Na veselé poznámky June sotva odpovídal. Do domu vstupoval s pevným rozhodnutím, že se dívce omluví za své chování tam u potoka. Ale teď tu nachází Sevensa. Nejlepší bude hned odejít.

Brzy po jídle prohlásil, že zase pojede, že se chce dostat okolo půlnoci do postele. Opustil bojiště a zanechal tam triumfujícího Linka Sevensa.

Link se však dlouho neradoval. Ma odešla do kuchyně a pod nějakou záminkou tam zavolala muže. June stiskla rty a odešla k oknu. Bylo ticho.

„Což abychom nechali toho mračením a podali si ruce.“ zahovořil Link smířlivě.
„Co se stalo, stalo se.“

„Co se stalo, stalo se,“ opakovala po něm June. Pak se obrátila od okna a podívala se Linkovi do očí.

„Možná, že pro vás je polibek ženy směšnou věcí,“ řekla. „Ale já jsem jiná. Dvakrát jste mě políbil proti mé vůli. Připouštím, že ta první pusa mne ani nerozzlobila ani nedojala. Ale když jste mě líbal podruhé, myslel jste to úplně jinak, Linku, chtěl jste mě pokořit. A to vám nemohu zapomenout a nezapomenu.“ Pokračovala klidně, nevšímala si jeho překvapení. „Myslel jste si, že na mě máte právo. V tom jste se mýlil. Nemiluji vás, Linku a nikdy vás milovat nebudu. Nemusíte sem za mnou jezdit.“

„Tak,“ řekl vztekle Link. Zařál své velké pěsti a postoupil proti dívce. „Vy tedy odmítáte Linka Sevensa, nejlepšího muže v kraji. Myslím, že vím proč. Zadívala jste se do šerifa. Vyženu ho odtud. Zabiju ho, bude-li to nutné!“

„Linku, vzpamatujte se!“ zarazila ho.

„Stejně vás jednou dostanu!“ vykřikl vášnivě. „Nedovolím aby se k vám jiný muž přiblížil.“

Posměšně se uklonila a odešla z pokoje. Link tlumeně zaklel. Pak se prudce obrátil a bez rozloučení vyšel, téměř vyběhl z domu. Naskočil na koně a divoce odjížděl z Wind Valley.

Z okna svého pokoje pozorovala June jeho odjezd se smíšenými pocity. Měla radost, že s ním konečně promluvila rozhodné slovo. Ale o Pomalého měla strach. Link Sevens je muž, který své hrozby umí naplnit.

June zachraňuje

Dusot Linkova koně dávno dozněl a June stále hleděla do šera. Link nemířil domů na ranč. Jel někam do města. Hnal se rovnou za Pomalým Johansonem?

„Halo, Linku, halo June, kde jste?“ volala dole Ma Stanleyová v klamném domnění, že dcera s nápadníkem odešli někam k ohradám a to se podle jejich přísných názorů nehodilo.

„Tady jsem,“ zavolala June a odrthla se od okna. Sešla dolů do pokoje. Otec s matkou stáli u stolu.

„Kde jste?“ divila se paní. „A kde máš Linka? Tys ho pozvala nahoru?“

„Proč by ho nemohla pozvat nahoru,“ bránil dceru Pete, který tvrdil, že názory Ma jsou někdy příliš staromódní. „Máme tam přece uklizeno.“

„Uklizeno,“ prskla Ma. „Ty se do toho nepleť, ty víš, že . . .“

„Počkejte,“ vskočila jim do řeči June. „Link odjel. Pohádali jsme se a já mu řekla, aby sem už nejezdil.“

„June, ty jsi ztratila rozum,“ volala paní. „Proč jsi mu říkala, aby sem už nejezdil?“

„Protože je to tak nejsprávnější,“ odpověděla dívka.

Ma Stanleyová byla rozumná žena. Viděla, že June je příliš podrážděná, než aby byla přístupná domluvám. Proto moudře zmlkla a odešla do kuchyně.

Stanley si zapálil dýmku a několikrát zatáhl. „Jen si nenech do své kaše foukat, děvče.“

June ho za ta slova políbila a odběhla znovu nahoru do svého pokoje. Dohonil už Link Pomalého? Možná. Představila si jak praskly stepí dva výstřely. Ten silnější výstřel vypálil Pomalý. Je rychlejší. Potom si vybavila jiný obraz. Pomalý leží v hustém křoví a ze zad mu trčí dýka. Nebo je střelen z pušky. Link ujíždí spokojeně k městu.

Přešla pokojíkem. Co když Link dojede až do města a tam něco podlého Pomalému vyvede? Má ho pěkně v žaludku, nebude váhat nastrojít na něho nějakou léčku.

„Já musím za nimi,“ zašeptala zoufale. „Musím!“

Jak to ale udělat, aby matka s otcem nic netušili? Honáci jsou dosud u ohrad. Ptali by se jí, kam teď večer vyjíždí.

Nezbude než vyčkat, až půjdou na ranči všichni spát. June má štěstí, že si vždycky bere své sedlo nahoru do pokoje. A její kůň pobíhá volně v ohradě. Snad přiběhne na zavolání.

Otevřela dveře a vyhlédla na chodbu. Z ložnice rodičů jde ještě světlo. A kovbojové dole ještě zpívají. Vtom se ozval hlučivý hlas předáka, aby šli také spát. Zpěv ustal.

Půlhodina dalšího čekání byla pro June utrpením. Konečně. Napřed spustila sedlo z okna a bosa sestupovala po krajích schodů. Z ložnice rodičů slyšela oddychování.

Osedlala koníka, který na tiché zavolání přiběhl a natáhla si boty. Vyhoupla se do sedla a pak pobídlá koně rovnou přes hradbu ohrady. Bezvadným skokem se zvíře přeneslo přes klády. June ho pobídlá směrem k městu.

Drink Bend už dávno spal, když dojela k prvnímu domu. Ještě nebyla rozhodnuta, co udělá. Před Jenkinsovým krámem seskočila z koně a přivázala ho ke kůlu. Sama pak zůstala nerozhodně stát na chodníku. Městečko už spalo, jen v baru se svítilo.

Podívala se směrem k novému vězení a k šerifově úřadovně. Tam už byla tma. Obešla bar a dostala se na dvůr. Z výčepu sem vedla tři okna. Opatrně nahlédla dovnitř.

Prvního, koho June spatřila, byl Link Sevens. Právě vstal a odcházel. June zůstala ještě chvíli u okna a tiskla se do temného kouta. Najednou se však objevilo světlo v okně skoro za jejími zády. Tam byla asi kuchyň nebo obytný pokoj Heathereyův. Světlo však rychle zhaslo.

Ozval se hrubý šepot. „Zhasni to, ty blázne. Nechci, aby někdo věděl, že jsme tady!“

June se neodvažovala ani dýchat.

Zaslechla šramot, jako kdyby někdo posunoval židli. Pak zapraskala postel. Matné světlo zazářilo z okna. Někdo si zapaloval cigaretu. Byl však vzápětí ostře pokárán.

„Jak to tedy uděláme?“ ptal se hluboký, chraptivý hlas.

„Dávej pozor, Bille, je to jednoduché,“ řekl jiný, ostrý, velitelský. „Pošleš jednoho muže s telegramem, aby šerif hlídal v úseku Wind Valley – La Posta dostavník. Poveze peníze pro Lapotskou banku. Sám pak s deseti mládenci dostavník zastavíš a vezmeš jim poštu. Ostatní mládenci pojedou po třech minutách jako náhodou kolem. Dají se šerifem získat do patroly. Ale to znamená, že ty mu nemusíš ublížit! Toho chce živého!“

„Ano, šéfe!“

„Tedy ještě jednou. Deset hochů na vyloupení dostavníku, patnáct na patrolu, jednoho s dopisem a jednoho můžeš poslat s dostavníkem, aby Pomalému zamezil případné střílení. Ať na něho na příhodném místě vytáhne bouchačku a odzbrojí ho.“

„Stane se, šéfe.“

„Dobrá, můžeš jít.“

Zase zavržala postel a zabouchaly těžké boty po podlaze. Pak zaklaply dveře a bylo ticho.

June ještě chvíli čekala, pak přeběhla ulicí a rychle kráčela k novému vězení. Byla tam tma. June už vztahovala ruku, aby zabouchala na dveře, když se zarazila.

Co řekne Pomalému, až se jí bude ptát, co tady ve městě dělá? Nemůže mu přece říct, že sem jela ze strachu o něj. Rozhodla se, že mu napíše vzkaz. Ale jak? Čím?

Dostala nápad. Na dvoře baru je jáma, kde spalují odpadky. Bude tam jistě kousek uhlíku. Napíše to na svůj bílý kapesník.

Napsala pracně na mačkajícím se látce stručný vzkaz. Pak zabalila do kapesníku kámen a šla s tím zpět k vězení. Nevěděla, kde má Pomalý ložnici. Vhodila tedy kámen do jednoho ze dvou větších oken. Pak rychle odešla. Nasedla na koně a odjížděla.

Pomalý Johanson měl dost tvrdý spánek, ale přece jen zaslechl bouchnutí podlahy. Rázem se probudil a sáhl pravicí pod polštář, kde měl revolver. S pistolí v ruce vyskočil z lůžka a namířil na okno.

„Je tam někdo?“ zabručel, protože nechtěl křiknout, aby neprobudil a nepoplašil okolí. Slyšel něčí spěšné kroky. Vyklonil se z okna, venku však byla tma a nikoho neviděl. Vracel se k posteli.

Najednou kopl do něčeho tvrdého. Zakutálelo se to někam pod pryčnu. Probral se z rozespalosti, několikrát zamrkal a šel rozsvítit lampu. Ve světle uviděl pod postelí malý bílý předmět. Kámen, zabalený do bílého, voňavého kapesníčku. Zavrtěl nechápavě hlavou a rozvázal kapesník. Pak si prohlédl kámen byl to docela obyčejný oblázek, který měl zatížit kapesník.

Když rozprostřel kapesníček na dlani, viděl, že na bílé látce je kostrbatým písmem napsáno podivné sdělení:

Pozor vyloupení dostavníku falešná patrola

Znovu pozorně přečetl vzkaz. Pak objevil v rohu šátečku monogram. J. S.! Kdo by to mohl být? J. S. Jenkins, Sanchez, hlouposti, ti by přišli rovnou a nepsali by vzkazy na dámské kapesníčky. S povzdechem odložil záhadný kapesníček a začal přemýšlet o obsahu vzkazu.

Pozor, vyloupení dostavníku. – Co to znamená? Dostavník do Drink Bendu nejedí a v dohledné době jezdit nebude. Proč tedy má na něj dávat pozor? Že by šlo o dostavník dopravující zboží a lidi z La Posty do Bernalilla? Ten jezdí deset mil od Drink Bendu. Okolo Wind Valley.

„Ne, tomu nerozumím,“ zabručel Pomalý a podíval se na druhou část vzkazu. Bylo to skoro nečitelné, jako kdyby pisatel použil špatně opáleného dřeva. Falešná patrola. Jaká patrola. Zatím ještě žádná neexistuje. Asi se tato část vzkazu vztahuje k tomu dostavníku. Vždyť do nedávka smysl.

Patrola zrádců

Bylo ráno. Pomalý se posadil na posteli a udiveně zamrkal na pomačkaný šáteček, který měl pod hlavou. Pomalu si vybavoval události uplynulé noci. Celé odpoledne měl na přemýšlení. Nevymyslel však nic. Prošel v duchu všechna známá jména v osadě, ale na jméno s iniciálami J. S. nepřišel. A také se nikde nic nemluvílo o nějakém dostavníku nebo patrolce.

Až v poledne. Vracel se právě z jídelny do kanceláře. Ulicí se divoce hnál jezdec. Zastavil se před šerifovou kanceláří a vběhl dovnitř. Pomalý za ním.

„Co jste mi přinesl?“

„Telegram z Bernalilla. Vy jste šerif? Já jsem poštovní posel.“

„Ano. Jsem šerif.“

Posel odevzdal složený lístek, dotkl se klobouku a vyšel z kanceláře. Bez průtahů skočil na koně a ujížděl zase pryč. Pomalý rozložil lístek a četl. Pak dlouze hvízdal.

V telegramu stálo:

***Doprovodte dostavník středa na úseku Wind
Valley-La Posta. Šerif z Bernalillo.***

„Tu je to!“ řekl spokojeně Pomalý. „Dostavník bych tedy už měl. Teď ještě tu patrolu.“

Usedl za stůl a připravil si papír a pero. Za půl hodiny pak cválal z Drink Bendu jezdec někam k La Postě.

Je úterý, má tedy celý den času. Pomalý se loudal osadou a choval se jako jindy. Odpoledne přijela do Drink Bendu June Stanleyová s matkou. Zastavily před Jenkinsovým obchodem a zašly dovnitř. June byla spokojená. Zahlédla šerifa před Dusty Star Barem. Znamená to tedy, že poslechl a nedal se vylákat falešným vzkazem, aby bránil dostavník.

Zůstala v osadě přes noc. Prý bude paní Jenkinsové pomáhat při vybalování nového zboží, které včera přišlo ze Santa Fé. Ma Stanleyová tedy odjela domů sama.

Pomalý zatím marně přemítal, co se to kuje za pikle. Zadržet toho poštovního posla? Ale tím by hru jen pokazil. Jestli to varování bylo falešné, zase by všechno pokazil.

Ve středu ráno organizoval přípravy k odjezdu přímo na ulici. Obřadně připínal pušku a plnil si opasek s náboji. Několik kolemjdoucích se ho ptalo, kam se chystá. Odpověděl, že má hlídat dostavník. Novina se nesla od úst k ústům a brzy celé městečko vědělo, kam Pomalý jede.

Tak se to dověděla i June. Zbledla. Nechala práce a pospíchala na ulici, aby

Pomalého zadržela. Ale sotva vyběhla z Jenkinsova krámu, viděla, že už je pozdě. Pomalý právě projížděl kolem. Nevšiml si jí.

SKlesle se vracela k paní Jenkinsové. Neřekla, proč tak najednou odběhla, ale důvtipná paní Jenkinsová si to domyslela. Vyprávěly si přece o Pomalém.

Pomalý jel zatím naproti dostavníku. Když dojel na silnici dal se směrem k Bernalillo. Na vhodném místě při potoce zastavil, uvařil si oběd, najedl se a čekal. Cesta se vinula přímo pod ním v údolí. Udělá ještě několik zákrutů po úbočí, než se vyšplhá sem k němu. Pak se zase bezmocně poplází dolů na druhou stranu do jiného údolí, odkud se bude muset plahočit zase vzhůru na rovinu, kde leží La Posta.

Šerif se opřel o kmen borovice a zapálil si cigaretu. Pak vytáhl z kapsy vesty složený šáteček ze včerejší noci. Urovňal ho na koleně. J. S., proč by to nemohlo znamenat June Stanleyová?

Podíval se dolů na cestu. Hluboko v údolí se právě za stromy objevil pár koní. Pak vyšel druhý, třetí a teď vyjel velký dostavník. Trvalo však skoro třičtvrtě hodiny, než se těžkopádné vozidlo vykodrcalo nahoru k Pomalému Johansonovi. Vozka zastavil, když viděl muže, stojícího vedle koně právě uprostřed cesty.

„Nasednete?“ broukl z kozlíku. Pomalý přikývl. Dostavník se se skřípotem zastavil. Šerif přivázal koně k zábradlí pro zavazadla a sám vstoupil dovnitř. Na jeho pozdrav odpovíděli tři muži a jedna dáma.

Dostavník se zase s trhnutím rozjel a pováhal Pomalého téměř do klína tlustému pánovi, který seděl vedle ženy.

„Sednu si na zem,“ řekl s úsměvem. „Tisnili bychom se tam.“ Usedl do uličky mezi lavicemi. Posunul klobouk do očí a zpod přivřených víček si prohlížel spolucestující. Dáma ho nezajímala. Byla už stará a obličej měla zahalený černým závojem. Dva páni byli staří, bělovlasí, vrásčití, dobromyslného zjevu. Ti také nebudou nebezpeční. Třetí muž vypadal nevlídně. Byl jistě velký, protože seděl jako zasunutý do sebe. Sedadlo a ulička pro jeho dlouhé nohy nestačily. Jestli se má stát něco tady uvnitř dostavníku, pak je tenhle muž podezřelý. Pomalý se rozhodl, že ho bude pozorovat.

Chlapík dělal jako když spí, ale nespál. Čas od času mrkl oknem, kde vlastně už jsou. To bylo podezřelé. Má asi naříděno, aby se postaral na určitém místě o klid uvnitř vozu. Jeho kolegové zatím zneškodní vozku.

Náhle si Pomalý uvědomil, že s určitostí počítá s přepadením. Proč? Vždyť zatím nemá důvod. Na vozkovi také nebylo znát, že by stál o doprovod.

Najednou však sebou podezřelý chlapík neklidně pohnul. Vyhlédl z vozu a pokrčil nos. Pomalý se připravil, aby mohl rychle hmátnout po revolveru.

„Hrome,“ řekl podezřelý muž, „tady by bylo ideální místo pro přepadení. Zrovna mě nrazí v zádech, když si představím před oknem dostavníku lupiče. Vám to nepřipadá pánové?“

Projížděli úzkým údolím, zdobeným po obou stranách skalami, balvany se skupinami jedlí. Vozka zpomalil jízdu, protože se tu cesta stále kroutila a byla hluboce vymltá vodou.

Ostatní dva cestující se podívali okénkem, ale nepoděsili se.

Pak se stalo něco nepředvídaného. Místo podezřelého muže se hnula ona dáma pod závojem. Najednou měl Pomalý revolver mezi žebry. Oba cestující se dívali do druhého revolveru, který držela dáma v levé ruce.

„Nikdo se ani nehnete,“ řekla žena tvrdým mužským hlasem. „Pěkně sedte a nemluvte. Nemám rád řeči!“

Sotva to dořekla, práskla někde puška a něco profičelo kočmu okolo hlavy. Současně zazněl ze skal rozkaz, aby zastavil a dal ruce nahoru, nechce-li předčasně zemřít. Dostavník se skřípáním zastavil.

„Hňte se ven!“ nakázala dáma šerifovi. Pomalý váhavě vylézal z dostavníku. Když se dostal ven a narovnal se, viděl před sebou hlouček maskovaných banditů, jak mívá puškami na dostavník. Pomalý odhadoval své možnosti. Nedalo se nic podniknout.

Někdo mu zezadu vytáhl oba revolyery z pouzder a něčí ruka přejela po jeho těle. Z holinky vylovila dlouhý, ostrý nůž.

„V pořádku, šefe,“ zabručel jeden bandita.

„Prohlédl jsi kapsy těm pánům?“ ptal se ten šéf. „Ať nám vozka dá poštu, můžou v ní být něco zajímavého.“

Kočí shodil bez pobízení pytel s poštou. Lupiči naskákali do sedel a přikázali cestujícím, aby se neopovažovali vyhlédnout z dostavníku, nechtějí-li dostat olovo do hlavy. Také dáma se závojem nechtěla dál pokračovat v cestě. Odhodila hábit a ukázala se ostatním v kovbojském oděvu včetně opasku s dvěma pouzdry. Pak odhodila klobouk se závojem. Z tajemné ženy se stal světlovlasý lupič.

„Jedem hoši,“ křikl šéf a obrátil koně k horám. „Mějte se tu krásně, šerife,“ řekl posměšně. „Vaše zbraně si zatím ponechám. Později je někde odhodím.“ Uklonil se a pobídl koně ostruhami. Ostatní vyrazili za ním. Každý si ještě dopřál několik výstřelů.

Pomalý se ani nepohnul. Čekal na další. Výstraha tedy byla pravdivá. Přepadení tu bylo. Kde je však ona falešná patrola?“

„Haló, šerife,“ broukl kočí. „Pojedem dál?“

„Vy ano,“ řekl Pomalý. „Já se podívám za lupiči. Ještě že mi tu nechali koně. Máte revolver? Potřebuji nějakou zbraň.“

Vozka ochotně sáhl do bedny pod kozlíkem. Vytáhl odtamtud brokovnici a dva těžké kolty. Šerif je vzal a vyzkoušel jejich mechanismus. Zabručel, že jsou špatně vyvážené, pak je zastrčil do pouzder a nasedl na koně. Ale v té chvíli se v zákřutu silnice před dostavníkem objevilo několik jezdců. S pokřikem se přihnali blíž. Obklopili dostavník. Všichni byli po zuby ozbrojeni. Kočí se jim začal šklebit do tváří.

„Přišli jste pozdě,“ zahučel. „Někdo vás předběhl. Dostavník je už vyloupený.“

„Zač nás považujete?“ Vyjel ten, který jel v čele. „Nejsme žádní lupiči. Naopak, jedeme za tlupou banditů, která chtěla přepadnout náš ranč.“

„Váš ranč?“ podivil se Pomalý. „Kde leží ten váš ranč?“

Muž ukázal na sever. „Přímo za horami, šerife. Je to asi pětadvacet mil odtud

a cesta je velmi špatná. Vidíme, že jste byli přepadeni. Kam jeli ti darebáci. Dostihneme je. Jsme jim už třetí den na stopě.“

Pomalý si chlapíky spočítal. Bylo jich čtrnáct, což je trochu moc na jediného muže. Přece však řekl, že pojede s nimi.

„Správně, je dobře, bude-li s námi muž zákona,“ řekl cizinec. „Jmenuji se Simson.“

Stiskli si ruce a patrola vyrazila.

Pomalý jel vedle Simsona. „Z kterého ranče jste?“ ptal se Pomalý a byl zvědavý, co mu odpoví.

„Z Baru X,“ odpověděl muž. „Znáte ten ranč? Máme dost dobytka. Jezdíváme spíš do Fort Champs. Máme to blíž než do Bendu nebo La Posty. Já jsem předák ranče.“

„Neznám,“ odpověděl šerif.

Zase jeli chvíli mlčky. Muži z patroly se nesnažili navázat hovor. Pomalý se obíral vlastními myšlenkami. Druhá část tajemného varování se tedy také splnila. Patrola je na světě.

Byli už daleko od silnice. Stopy banditů směřovaly přes hřeben do jiného, hlubšího údolí, kde najednou zmizely v tvrdé kamenité půdě.

Šerif zastavil. Seskočil z koně a pátral kolem sebe v širokých kruzích. Simson mu pomáhal. Ostatní seděli na koních a pozorovali počínání obou mužů s úsměškem.

„Jsme v koncích,“ prohlásil Pomalý po chvíli, když ho hledání unavovalo. Myslel, že na něho vytrasí kolty, když slezl z koně. Nějak to protahují.

„Co teď, šerife?“ ptal se Simson s utajeným veselím v černých očích. Pomalý nasedl a přebrodil s koněm bystřinu.

„Musíme nazdařbůh do hor,“ prohlásil a byl zvědavý, jestli je to potěší. Spokojeně přikývl. Mají asi stejně rozkaz dopravit ho hlouběji do hor.

„Naše řeč,“ přikývl Simson. „Nevzdáme se, když jsme za nimi jeli tak dlouho. Však někde na stopy přijdeme.“

Jeli asi dvě hodiny. Pomalý najednou přitáhl otěže a prohlásil, že se obrátí k domovu. Stopy tady nejsou.

Bandité – totiž patrola – na sebe pohlédli a Simson přikývl. Ano, odloží masku, už nemá smysl hrát dál komedii.

„Myslím, že půjdete s námi, šerife,“ řekl důrazně.

„Nemám chuť,“ odpověděl Pomalý.

„Já vám ji dodám,“ usmál se Simson.

„Čím?“

„Tímhle!“

Jak Pomalý předvídal, vytáhli na něho s pozoruhodnou rychlostí kolty.

„Nuže, co tomu říkáte?“ usmál se Simson. Šerif dělal překvapeného.

„Vy jste se zbláznili?“ vykřikl pohoršeně. „Proč na mě mříte?“

„Abyste nedělal hlouposti,“ odsekl bandita. „Pojedete s námi!“

„Kam?“

„Do hor. Máme tam pro vás překvapení.“

Přes vážnost situace měl Pomalý co dělat, aby se nedal do smíchu. „Překvapení?“ protáhl. „Máte tam snad bandity pěkně spoutané a srovnané do řady?“

„Uhodl jste,“ přikývl Simson a ostatní se dali do smíchu. „Máme tam bandity, jenže ne spoutané a srovnané do řady. My jsme totiž jejich kamarádi a náčelník si s vámi chce popovídat.“

Pomalý předstíral leknutí. „Vy jste bandité?“

„Ovšem. Copak na ně nevypadáme?“

„Podvod!“ vykřikl šerif. „Pusťte mě, nebo za vámi pošlu celý Drink Bend!“

Sklidil salvu smíchu.

„Vy ubohý šerifský blázne,“ řekl Simson soucitně. „Copak nechápete, že se z našich rukou živý nedostanete? Pro tento svět jste ode dneška mrtvý. Do Drink Bendu už nikdy nepřijdete.“

Pomalý na to neodpověděl. Sklonil hlavu a nechal se odzbrojit.

„Kdybyste se pokoušel ujet, zastřelím vám koně a půjdete dál pěšky. Náčelník nařídil, abychom vás přivedli živého.“

Bylo to řečeno velmi jasně. Pomalý se také nepokusil o odpor. Klidně se smířil s osudem. Simson převzal jeho koně a jeli vzhůru údolím do hor.

Nový šerif

„Je nepravděpodobné, že by byl šerif tak dlouho bez potravin v horách. Aby se mu tak něco stalo?“ řekl Murdoch Jenkins, když se Pomalý třetí den nevracel. Pověst o vyloupení dostavníku se už do osady donesla a vědělo se, že šerif s neznámou patrolou odjel po stopách banditů.

„Měli bychom vyslat někoho, aby hledal stopy po té patrolce,“ navrhoval Heather, kterého se zmizení šerifa vůbec nedotklo.

„Stopy,“ prskl doc. Banks. „Myslím, že jste si z toho vašeho brlohu ani nepovšiml, že v noci přišlo.“

Stáli před barem na verandě. V baru bylo málo lidí. Obsluhoval černý mixér. Na ulici nebylo ani človíčka. A přece – teď se za vězením vynořil jezdec.

„Jede sem June Stanleyová,“ prohodil Jenkins.

„Je tady šerif?“ vyrazila udýchaně. Očima visela na rtech mužů, jako kdyby její život závisel na jejich odpovědi. Bylo vidět, že štvála koně skoro do úpadu.

„Šerif se ještě nevrátil, slečno June,“ odpověděl Jenkins. „Stalo se něco na vašem ranči?“ ptal se polekaně.

„Nevrátil,“ řekla pomalu a pak se náhle skácela jako neživá k zemi. Jenkins k ní přiskočil a zvedl ji.

„Omdlela,“ řekl polekaně. Doc. Banks přistoupil a podíval se dívce na oči, pak ohmatat tep. Když si krátce poslechl srdce, pokývl hlavou směrem k Jenkinsovu obchodu. „To zase přejde. Položte jí hlavu co nejnižší.“

June přišla k vědomí ještě než ji uložili vzhůru v ložnici. „Pusťte mě,“ řekla bezbarvě. „Musím odtud. Vezměte si koně dovedu vás tam.“

Bylo to trochu nesrozumitelné. Snad blábolí v nějaké horečce.

„Kam nás dovedete, drahoušku June?“ ptala se soucitně paní Jenkinsová, která právě přinášela umyvadlo s vodou, aby dívce omyla čelo. „Jen tše ležte, já vám dám obklad.“

„Nechci žádný obklad, musím odjet,“ řekla prudce. Pak vstala a vzala Jenkinse křečovitě za rameno. „Oni ho zabili!“

„Koho zabili?“ ptal se Jenkins. „Nerozumím vám, June.“

„Pomalého zabili, šerifa,“ vzlykala dívka. „Naši hoši ho vylovili zastřeleného z říčky.“

Tohle byla novina! Chvilí nikdo nepromluvil, pak začali všichni najednou. June stručně vyprávěla, jak jejich kovbojové viděli v prudkých vodách říčky tělo muže. Zjistili, že jde o šerifa. Obličej sice nebyl k poznání, byl znetvořen, jako kdyby mrtvola spadla z nějakého srázu a něco jí rozmačkalo hlavu. Ale mrtvý měl šerifův oděv a stříbrnou hvězdu na vestě. Tu hvězdu podala June plačky Jenkinsovi.

„Co jste udělali s tělem?“ zeptal se.

„Hoši ho pohřbili,“ řekla June těžce a zakryla si oči. Pak se obrátila a nejistým krokem vyšla ven. Vzala otěže koně a pomalu odcházela ulicí města.

„Jak se zdá, šerifa hledat nemusíme,“ prohodil Heathercy.

„Pomalého Johansona už hledat nemusíme,“ opravil ho chladně Jenkins. „Ale šerifa hledat musíme. Nového šerifa!“ vysvětlil. „Nemyslete si, že Drink Bend bude zase bez zástupce zákona. Ukázalo se, že je městu velmi prospěšné platit si šerifa.“

„Koho jen najdeme jako náhradu,“ vzdychl Banks.

„Že bychom zase udělali soutěž?“ ptal se Pipperam.

„Zdlouhavé,“ namítl Banks. „Potřebujeme rychle někoho, aby se vydal do míst, kde Pomalý Johanson přišel o život.“

„Co Link Sevens,“ navrhl Heathercy. „Tolik mu záleželo na tom, aby soutěž vyhrál.“

„Docela dobrý nápad,“ přikývl Jenkins. „Link Sevens je zdatný chlapík, skoro takový jako Pomalý. Třeba bude mít víc štěstí.“

„Jenom aby volbu přijal,“ strchoval se Jonathan Pipperam.

„Můžeme k němu hned zajet,“ řekl Jenkins. Rozhodli se, že se cestou zastaví na Wind Valley a vyptají se tam, jak to opravdu bylo s mrtvolou Pomalého Johansona. Pak zajedou pro Sevensa.

Pozdě odpoledne dojeli k Sevensově usedlosti čtyři jezdci. Sevens právě krotil vysokého bílého hřebce. Udiveně se podíval na nezvyklé návštěvníky.

„Vypadá to, jakoby mi přijelo složit poklonu představenstvo Drink Bendu,“ zahučel a seskočil z koně. Nugget Haris odvěkl zvíře do vysoké ohrady, stavěné pro divoké koníky.

„Nuže, pánové, co jste mi přinesli? Či jen tak projíždíte kolem?“

„Neprojíždíme kolem,“ zavrtěl hlavou Jenkins. „Jedeme přímo k vám. Pomalého Johansona zabili a město potřebuje nového šerifa. Co byste říkal tomu úřadu?“

Link Sevens se nechápavě zamračil. „Co jste říkal? Pomalého zabili? Kdy a kde?“

„Kdy a kde nevíme,“ řekl doc. Banks. Jeho mrtvolu našli kovbojové z Wind Valley. Město potřebuje šerifa. Přijmete to místo?“

„Musím si to rozmyslet,“ řekl Link. „Říkáte tedy, že Pomalého zabili. Kdo to udělal, nevíte?“

„Jistě lupiči,“ řekl Jenkins. „Jel za tou bandou, která přepadla dostavník. Pak našli jeho mrtvolu.“

„Hm,“ Linkovi se zřejmě příliš nechtělo strčit hlavu do povinnosti, při které by mohl přijít o život.

„Jste přece právě tak dobrý střelec jako byl Pomalý. Ba myslím, že jste ještě lepší,“ lichotil Pipperam.

„Chce-li vás někdo střílet do zad, neohlíží se na to, jestli umíte rychle táhnout nebo ne,“ řekl Sevens.

„Bojíte se?“ ptal se Heathercy. Chtěl Linka pobídnout. Podánilo se mu to.

„Nebojím se,“ řekl. „Nezaleknu se ani deseti tlup. Měli jste zvolit Sevensa hned, měli byste šerifa na živu. Přijímám to místo.“

Link Sevens začal úřadovat. Hned první večer si zařádl v Dusty Star baru. Strhla se tam nějaká rvačka a Link všechny rváče přivlekl do vězení, kde od nich příštího dne vymáčkl pořádnou pokutu. Druhý den pak sebral čtyři kovboje, kteří si pro radost na ulici vystřelili do vzduchu z pistolí. Pak zavřel Archie Luskyho pro nějaký výstup se žárlivou dívkou.

Městečko poznalo, že vláda druhého šerifa bude daleko ostřejší. Když potom několik banditů chtělo ukrást stádo koní, které koupil Pipperam pro nějakého obchodníka v Santa Fé, postřílel je nový šerif do jednoho a řekl, že je pro ně škoda soudu.

Všichni byli zvědaví, co podnikne ona obávaná banda, která pravděpodobně dostala Pomalého Johansona. Ale čas kvapil a banda nepodnikala nic.

Link Sevens však nebyl spokojen. Stále tu byla ta záležitost s June Stanleyovou. V duchu si umiňoval, že jí ukáže, kdo je pánem. Pokoří ji jak nejlíp to bude umět.

Potřeboval ale od ní nejprve získat povolení k sňatku. To byl tvrdý oříšek. June ho výslovně vykazala z ranče. Řekla mu, aby za ní už nejezdil.

„Jedině Stanley mi může pomoci. Nebo náhoda,“ zabručel.

Nakonec se rozhodl, že si k Stanleyovi zajede. Vždyť může na svou stranu dostat i paní. Vždycky mu přála.

K večeru si tedy Link zajel na Wind Valley. Mlil před rančem zpomalil jízdu a přiblížil se nejdříve k potoku, kde sesedl z koně a přivázal ho u stromu. Sám pak šel z druhé strany. Dostal se skoro až k hlavní budově, když zpozoroval před sebou stín, který se v šeru plížil jako on.

Link tiše vytáhl revolver. Muž se přikrčil do křoví asi deset kroků od osvětleného okna v přízemí. Link se k němu opatrně blížil.

Chlapík se postavil na špičky a snažil se zpovzdálí nahlédnout oknem do místnosti. Byl tak zaujat pozorováním, že vůbec nezaslechl ani neucítil pohyb za sebou. Skoro vyjekl úlekem, když ucítil hlaveň revolveru pod lopatkou.

„Ani hnout!“ sykl Link. „Jakmile šeptneš, vystřelím!“

Muž se překvapeně otočil. Link poznal Archie Luskyho.

Ukázal mu velitelsky zpět. Archie s rukama nahore se vrátil do tmy. Když byli opět u potoka, popadl Link zálečníka pevně za hrdlo.

„A teď vyklop pravdu, nebo tě zlomím vejpůl,“ zavrčel.

„Cós tam dělal? Za kým jsi přišel?“

„Za Stanleyem,“ zaúpěl Archie. „Už mě pusťte!“

„Lžeš,“ zavrčel Link a ještě víc stiskl. „Odpověz podle pravdy! Za kým jsi přišel?“

„Za Stanleyem, opravdu!“

Link trochu povolil. Archie zalapal po dechu. Něžně si ohmatl krk. Ale vtom s ním Sevens znovu smýkl.

„Tak mluv, darebáku, nebo z tebe vymačkám duši!“

„Nechte mě, mluvím pravdu,“ naříkal Lusky. „Přišel jsem za Stanleyem.“

„Proč bys chodil za Stanleyem,“ zabručel Link s nedůvěrou.

„Jsem zase bez peněz,“ přiznal zálečník.

„Bez peněz, to je možné, ale proč bys chodil za Stanleyem.“

Archie se ušklíbl. „Protože na něho něco vím.“

Link si ho změřil od hlavy k patě. Hm, Archie vypadá na vydírání. Pro jeho špinavou duši je to jako stvoření.

„Co víš o Stanleyovi, mluv!“

„Do toho vám nic není,“ pokusil se o odpor Archie. Byl však okamžitě Linkem poučen, že by raději odporovat neměl.

Když byl Link hotov s „poučením“, zůstal Archie chvíli bez dechu ležet na zemi.

Ani Link, ani Archie si nepovšimli černé, nehybné postavy, která se opírala o strom asi třicet stop od nich a pozorovala nerovný zápas.

„Tak a teď mluv!“ nařídil Link, když se Lusky postavil na nepevné nohy. Už se nepokusil odporovat. Dal se do vyprávění. Když Archie skončil, Link dlouze hvízdal a pak se zasmál. Propustil Archieho kopnutím a odešel ke svému koni. Temné postavy si nevšiml.

Archie usedl na kámen a ohmatával si polmožděny. Zlostně šeptal nadávky na způsoby nového šerifa.

„Prokletý chlap,“ drtil Archie mezi zuby. „Ale já se mu pomstím!“

Náhle vyskočil a smrtelně zbledl strachem. Znovu ucítil na zádech chladivý dotyk revolveru. Link se vrací.

„Dejte ruce nahoru a pojďte podle potoka dolů,“ vyzval ho cizí tichý hlas.

Šerif se zlobí

„Už je toho dost!“ řekl konečně Mluvka Higgins, když přetřásali všechny případy násilných činů, které se teď nápadně množily.

„Pravda, je toho dost, ale jak tomu čelit?“ vzdychl Jenkins. Seděli všichni v šerifově úřadovně. Jenkins, Banks, Higgins, Pipperamové a Sevens. Elita osady Drink Bend.

„Vidím, že mě začínáte považovat za neschopného,“ řekl šerif hořce. „Dělám co můžu, ale bandité mi opravdu přerůstají přes hlavu.“

„Myslím, že jste je podráždil svým ostrým chováním na počátku svého úřadování,“ mňukl Jonathan Pipperam.

Občané i šerif byli v prachizemné náladě. Poslední dobou se začaly množit drobné případy výtržností a krádeží, byly přepadávány farmy a ranče, prostě lupiči začali ukazovat co dovedou. Link Sevens nemohl být na deseti místech najednou. Byl bezmocný proti systematicky provozovanému zlu.

„Já se domnívám, že za vším stojí jedna hlava, která ty zločiny řídí,“ řekl Jenkins.

„Odporuju,“ řekl rychle šerif. „Není možné, aby tohle vymýšlel jeden člověk. Ne, pánové, tady bude víc band, které odpočívaly, když začal šerifovat Pomalý, a teď se daly znovu do práce.“

Porada opět skončila bez výsledku. Byli stále tak daleko, jako na začátku. A Heatherey huboval na celý svět, na šerifa, na občany, prostě na každého, protože příliš podezřelých individuů do jeho podniku ustal. Zločinci se vyhýbali Bendu, ale nevyhýbali se okolním usedlostem. Každá jejich návštěva stála kusy dobytka, peníze nebo potraviny, a co nejhoršího, někdy i lidský život.

Link nakonec prohlásil, že lupiče dostane, kdyby měl při tom ztratit život. Jednou zmizel na čtyři dny do hor. Pak zase chodil po městě a nikomu nechtěl říct, jestli už něco vypátral. A potom to prasklo.

Do města přijel farmář Thourgham a volal, že ho přepadli dva muži a ukradli mu všechny peníze, které dostal za prasata. Šerif Sevens přikývl a rozběhl se do stáje. Za chvíli už cválali s Thourghamem z města. Link si prohlédl stopy, změřil jeden otisk boty a zapsal si jeho rozměry do zápisníku. Rančer na něho nechápavě hleděl. Ještě nikdy neviděl šerifa, který by okresloval stopy.

„Chcete-li vidět toho, kdo vás oloupil, přijďte se zítra podívat k soudu,“ řekl Link klidně. dotkl se klobouku a odjel.

„Buď se zbláznil, nebo opravdu něco vyslídil,“ bručel si farmář. „Nechápu ale, jak by mohl z mého vypravování poznat banditu. Vždyť jsem toho chlapa ani pořádně neviděl.“

O hodinu později nastalo v osadě zděšení. Šerif vyvlékl Jonathana Pipperama z kůlny, kde spravoval valník, a vedl ho s napřaženým koltem k vězení.

„Vedu jednoho z náčelníků banditů,“ řekl suše Jenkinsovi, když se udivený obchodník ptal, co blázní.

„Řekněte to ještě jednou a zabiju vás za to,“ zuřil Pipperam. Sevens se jen ušklíbl.

„Linku, vy skutečně nemáte rozum,“ domlouval Jenkins. „Zatknout Jonathana Pipperama! Vždyť si uděláte velkou ostudu, až se všechno vysvětlí!“

„Nic se nevysvětlí,“ zavřel Link Sevens. „Nechtějte mi vnucovat své mínění, když dělám svou povinnost. Pipperam je darebák a bude viset. ale až po řádném soudu. A možná, že bude viset mnoho jiných vážených občanů!“

Odevšad se sbíhali lidé, aby se podívali, jak šerif žene před sebou jednoho z nejvážnějších občanů města jako nějakého zločince. Sevens však zatím mlčel. Zavřel Jonathana do vězení a posadil se do dveří. Na někoho čekal.

Brzy se ukázalo, na koho. Ulicí projel s naloženým vozem Percy Pipperam a zastavil před svým domem. Vešel dovnitř. Za chvíli vyšel a na něco se vyptával kolemjdoucích. Ukázali k vězení. Percy strhl pušku a zkusil mechanismus. Ještě se na něco zeptal, pak klekl na koleno a začal bez výstrahy odstřelovat šerifa ve dveřích vězení. První střela srazila šerifovi klobouk a druhá by asi ukončila jeho nadějnou kariéru, kdyby se duchapřítomně nepřevrátil do domu.

Percy ho šťavnatě proklel, pak se rozběhl k vězení. Ale vtom se za rohem jednoho domu objevili dva muži a vrhli se ze zadu Percymu na hrdlo. Nastal krátký zápas, který ukončil nakonec sám šerif. Přiběhl a přiložil revolver Percymu k spánku.

„Klid, Pipperame!“ řekl ledově. „Nebudu váhat prostřelit ti lebku, když se pohneš!“

Percy strnul. Dva zákeřníci, kteří ho předtím zadrželi, pozdravili přátelsky šerifa a odstoupili. Pak následovali Sevens a nového zajatce do vězení. Brzy za nimi vstoupil doktor Banks, Jenkins, Higgins. Bez řečí se posadili na volné židle. Sevens vstrčil Percyho do cely k Jonathanovi a zamkl za ním.

„Hotovo,“ řekl spokojeně a ušklíbl se na občany.

„Nic není hotovo,“ zarazil ho doktor Banks. „Chceme vědět, proč jste zavřel Pipperamy?“

„Nejsem sice povinen vám to vykládat,“ řekl Link, „ale povím vám to. Oloupili Thourghama!“

„Nesmysl!“ vybuchl Jenkins. „Vy jste ztratil rozum.“

„Uvidíte, až předložím u soudu důkazy,“ prohlásil Link pokojně.

„Znemožněte se!“ varoval doktor Banks.

„Pipperamové jsou lupiči, mám důkazy,“ řekl šerif. „Já a moji hoši jsme o nich už vypátrali dost.“

„Vaši hoši?“

Sevens ukázal na své dva pomocníky. „Jsou to moji jezdcí. Přijal jsem je, protože na tolik banditů nestačím. Město mi na ně musí přidat.“

„Důkazy!“ vybafl vztekle Higgins.

„Pipperamové včera večer nebyli doma. Měl jsem na ně podezření a hlídal jsem jejich dům.“ Sevens se posměšně ušklíbl, když Jenkins udělal pohyb plný nevole.

„Nemohu za to, pánové, že Pipperamové nejsou čestní lidé. Mračíte se na mě, jako kdybych tím byl sám viněn. Věděl jsem, že lupiči musí být řízeni odtud z města. Jinak by neměli tak přesné informace. Došel jsem k názoru, že od Pipperamů. Již mnohokrát, když byly spáchány loupeže a krádeže, nebyli doma a přijeli až pozdě ráno. Takové chování je nanejvýš podezřelé.“

„Jejich povolání . . .“ namítl Jenkins.

„Jejich povolání je nijak neopravňuje jezdit celé noci pryč, právě když se v okolí loupí,“ zarazil ho Sevens. „A potom, jeden z banditů, kteří přepadli Touraghama, měl Percyho pušku a druhý mířil revolverem. Dále mám otisk bot, které měl dnes ráno na sobě a který se přesně shoduje. A dále mám peníze, které byly Thourghamovi ukradené. Myslím, že je to jasné.“

Občané byli tímto podáním důkazů zdrceni.

„Chci mluvit s Jenkinsem!“ hlásil v cele Percy.

„Vyslechněte nás!“ křičel Jonathan.

„Smíme s nimi mluvit?“ ptal se Banks.

„Až zítra před soudem, pánové,“ řekl Sevens.

V osadě panovalo vzrušení. Zpráva o zatčení Pipperamů se už roznesla. Odevšad se začali sjíždět zvědavci. Přijeli se přesvědčit k soudu, zda jsou důkazy pravdivé. Heatherey měl zase jednou nabitou.

Byla to bouřlivá noc. Šerif pil s ostatními a nikoho tentokrát neodvedl do vězení. Kolem třetí hodiny ránní byli již hosté v baru tak rozjaření, že byli ochotni předvést jedno zdařilé lynčování. Sevens jim nebránil. Dokonce jim dal klíče, aby si pro vězně došli. Slíbili, že pro ně dojdou a že je přivlečou do baru, aby nad nimi udělali jakýsi soud.

Za pět minut však byli zpátky. Tváře jim hořely rozčilením.

„Šerife, vězení je prázdné!“

Sevens vyskočil, jako když ho píchne. „Co říkáte?“ vyrazil ze sebe. Polodopitou sklenici upustil na zem.

„Dveře jsou dokořán a celý prázdný,“ hlásili.

Sevens vyrazil z baru. Doběhl do vězení. Opravdu, dveře jsou dokořán a uvnitř tma, ačkoliv tam nechal rozsvíceno, aby se mohli strážci přesvědčit, co uvěznění dělají.

Vběhl dovnitř. Dveře celý, kde byli Pipperamové byly otevřené a komůrka prázdná. Na pryčně ležel lístek. Na něm bylo napsáno: Na shledanou!

Sevens si dlouho prohlížel ten lístek. Pak začal hledat stopy po uprchlících, ale žádné nenašel.

Ráno bylo před vězením půl Drink Bendu a lidé rokovali, co se stalo. Šerif byl uvnitř s Jenkinsem, Banksem, Higginsem, Kirkem a několika rančery. Ukazoval jim důkazy o vině Pipperamů, které nashromáždil.

„Řekněte nám, jak mohli uprchnout, nebo kdo je vysvobodil?“ ptal se Banks.

„Prátelé,“ řekl lakonicky Sevens a podíval se ostře na Jenkinse. Ten zrudl zlosti.

„Myslíte-li tím mne,“ vykřikl rozzlobeně, „pak se vyslovte přímo. Nemám chuť se nechat od vás urážet.“

„Jen klid, Murdochu,“ tišil ho Banks. „Nemá smysl se hádat. Důležité je zjistit, kam Pipperamové zmizeli. Nechápu, jak se mohli sami osvobodit.“

„Neosvobodili se sami,“ stál na svém šerif. „Osvobodili je jejich přátelé a já vypátrám, kdo to je. Můžete se vsadit, že je do týdne přivedu před soud. A potom budeme soudit hned!“

To se stalo v pondělí. Úterý a středa uplynuly bez vzrušení, ale ve čtvrtek se stalo zase něco neočekávaného. Šerif Sevens přijel z hor a vedl na provaze, jako psa, Murdocha Jenkinse. Konec provazu měl šerif přivázaný ke hrušce sedla. Za šerifem jeli dva zbrusu noví pomocníci.

„Co se děje? Co to provádíte, Sevensi?“ vykřikl doktor Banks, který vyhlédl z okna ordinace.

„Vedu náčelníka banditů,“ řekl šerif chladně.

Lékař vyběhl z ordinace a připojil se k průvodu. Brzy krácel vedle něho i Higgins, který držel v ruce těžký perlík.

„Obávám se, že jste ztratil rozum, Sevensi,“ křičel doktor.

„To se ví, že ho nemá ani špetku,“ řekl Jenkins. „Budťo je blázen nebo začal nějakou podvodnou hru!“

„Budťe zticha nebo vám dám přes hubu!“ řekl šerif drsně. „Se zločinci se u nás moc nebavíme!“

„Jednou vás za tahle slova dostanu!“ vyhrožoval Jenkins. „Banksi, zbavte ho úřadu a vyženeme ho odtud. Nemůže přece takhle postupovat vůči pořádným občanům!“

„Jen si něco zkuste,“ řekl šerif výhrůžně. „Dám zavřít i Bankse, hne-li jen prstem. Vy všichni, co si hrajete na pořádné chlapíky, jste darebáci až do morku kostí. Dnes jsem dopadl Jenkinse, zítra možná dopadnu další jemu podobné.“

„Jaké máte důkazy proti Jenkinsovi?“ ptal se doktor Banks.

„Pádné,“ odsekl Sevens a zahnal vězně do vězení. Pak za sebou prudce zavřel dveře.

„Hrome, nechce s námi ani mluvit!“ vykřikl doktor podrážděně. „nějak moc si o sobě myslí.“

„Mně se to nelíbí!“ vybafl Higgins.

„Došlo i na jiné,“ ušklíbl se jakýsi povaleč, který s úsměvem sledoval, jak se doktor s kovářem rožčilují. Sotva to však dořekl, pustil Higgins perlík a popadl ho svou silnou pěstí za klopku vesty. Následoval prudký rozmach a muž přeletěl plot dvorku vedlejší usedlosti. Higgins se dál o svou oběť nestaral. Zabušil pěstí na dveře vězení.

„Chceme dovnitř!“ ohlásil stručně.

„Jděte k čertu,“ dostal nevlídnou odpověď. K Jenkinsovi můžete až zítra. Nechci, abyste se s ním smluvili!“

To bylo na Mluvku příliš. Cosi zavrčel a sehnul se pro svůj perlík. Pak narazilo těžké kladivo na vrata věznice. Dveře se prudce rozevřely, za nimi stál Link Sevens

a v obou rukou držel kolty. Za sebou měl dva své pomocníky, každého s napřaženou puškou.

„Ani o krok dál!“ zahřměl.

Mluvka Higgins se však nezarazil. Bez jediného slova skočil přímo na šerifa. Šerif vystřelil, ale kolt mu Mluvka vyrvál z ruky. Báli se, že by zasáhl šerifa, kterého držel kovář v železném sevření.

Potom hodil Sevens na jeho pomocníky a vystrčil je dál do světnice. Banks s několika zvědavci vnikli za ním. Sevens popadl dech a rozčileně se postavil.

„Povídejte!“ rozkázal kovář.

„Zavřu vás!“ sykl Sevens nenávistně.

„Povídejte!“ opakoval tvrdě Higgins.

„Povídejte, Sevensi,“ přidal se Banks. „Povídejte, proč jste zatkl Jenkinse! Řekněte nám to a my půjdeme. Je přece vaší povinností, abyste vysvětlil zdejším občanům své počínání!“

„Povím vám to tedy,“ svolil zamračeně Sevens. „Ale potom kováře zavřu. Nenechám si nikoho přerůst přes hlavu! Jenkinse jsem vsadil do chládku, protože jsem ho dopadl právě při činu. Přepadl trapera, jedoucího do města. Ten muž sem dojede později. Když jsem zasáhl, měl Jenkins peníze už v hrsti a chystal se upláchnout. Tuhle masku měl přes obličej jako pořádný lupič.“ Vytáhl z kapsy černou hedvábnou masku.

Banks i Higgins byli překvapeni. Důkazy vypadaly přesvědčivě, ale přesto nebyly pravděpodobné.

„Ale ne, to není možné,“ vykřikl Banks.

„Chcete snad říct, že lžu?“ ptal se šerif.

„Nic ve zlém, šerife,“ bránil se doktor. „Nechce se mi věřit, že by byl Jenkins darebák. Nejsem přece slepý.“

„Byl to obratný pelikán,“ řekl Link. „Dlouho podváděl i mě, ačkoliv jsem ho podezříval. A teď jděte, nemám čas na řeči. Higgins zůstane tady.“

„Cože?“ zavrčel kovář.

„Zavřu vás!“ zahřměl na něho Sevens a kývl na své pomocníky. Než se kovář nadál, hodili mu na krk smyčku a povalili na zem. Za pět minut byl Mluvka Higgins sešněrovaný a hodili ho jako balík do cely vedle Jenkinse.

Doc. Banks vyšel ven. Nedošel však domů. Loudal se podél budovy a zastavil se pod okénkem Jenkinsovy cely. Tíše zavolal Murdochovo jméno.

„Kdo je?“ ptal se Jenkins.

„Banks. Chci vědět, jestli je pravda, co tvrdí šerif. Murdochu, jestli jste to udělal, přiznejte se mi a já udělám všechno možné, aby vás neoběsil.“

„Nic jsem neudělal, Banksi,“ říkal Jenkins zoufale. „Přísahám vám při všem, co je mi drahé, že jsem nevinný. Sevens je darebák, který si všechno vymyslel.“

„Dejme tomu, že půjdete dál,“ ozval se za doktorem sladký hlas. Stál tam jeden pomocník a držel v ruce namířenou pušku. Doktor bez odmluvy poslechl.

Různá překvapení

Celé odpoledne si Sevens hověl na pryčně vzadu v pokojíku u kanceláře. Kouřil a přemýšlel. Teď si městečko uvědomí, že šerif je silnější, než mysleli. Sevens vyhrál a má právo k oddechu. Jen jedno mu chybí, aby opravdu triumfoval: June Stanleyová.

Jsou dvě možnosti, jak děvče získat. Nabídnout jí znovu své přátelství a dělat, jako když zapomněl. Nebo jít na Stanleye a přinutit ho, aby mu dceru dal.

Silnější je druhá možnost. Stanley musí povolit, když Link použije informace, které mu nedobrovolně poskytl Archie Lusky.

Link zavolał pomocníky. Oba byli zamračení, kolty měli zavěšené trochu níž, než se na počestné gentlemany sluší. Na rukou asi nikdy nenosili rukavice, protože pokožku měli opálenou a ošlehanou. Zkratka vypadali jako nelítostní pistolníci. Kde je Link našel, byla záhada.

„Teď odjedu,“ řekl jim stručně. „Nechci, aby se opakovala příhoda s Pipperamy. Potřebuji, aby Jenkins i Mlučka zůstali naživu.“

Za půl hodiny byl Sevens v sedle a uháněl na Wind Valley. Vrazil do dvora a sháněl se po Stanleyovi. Ma ho uviděla z kuchyně a přátelsky mu vyšla vstříc. Pete prý přijede asi za půl hodiny. Link se rozhodl, že počká. Ma se k němu naklonila a důvěrně mu sdělovala.

„June je někde u potoka. Máme teď s ní velké trápení. Měl byste se o ni postarat. Od té doby, co zabili Pomalého, chodí jako neživá. Bývali jste přece dobrými kamarády.“

„Bývali,“ řekl rozmrzele. „Ale snad víte, jak to teď mezi námi vypadá.“

Vtom přijel Pete Stanley. Když viděl Linka s Ma, netvářil se nijak nadšeně. Právě slyšel na pastvinách o novém nepochopitelném Linkově řádkání. Neměl ostanně Sevensa nikdy příliš v lásce.

„Haló, Sevensi!“

„Chtěl jsem s vámi mluvit,“ řekl Link vážně. „Mohli bychom jít někam, kde budeme sami?“

Ma pochopila a chtěla odejít, ale rančer zavedl hosta do své pracovny. Nalil mu sklenku whisky a vybídl ho, aby začal.

„Přišel jsem požádat o ruku June,“ začal Link bez obalu. „Chci, abyste mou žádost podporoval.“

Pete Stanley se trochu zamračil. Nelíbil se mu Linkův pánovitý tón. „Myslím, že do toho má také trochu co mluvit June,“ řekl zvolna a zvažoval každé slovo. „Já jako její otec mohu pouze říct, že proti vám nic nemám. Ale nemám nejmenší chuť June do něčeho nutit. Musí se rozhodnout svobodně. Dostane ode mě tolik, že nemusí hledat bohatého.“

„Jsem šerifem v Drink Bendu,“ řekl Link pyšně. „Mám vzkvétající ranč. Mohu ji uživit a nemusím se vás prosit ani o cent.“

„Právě vaše šerifské povolání mě zaráží,“ odpověděl Stanley. „Z June by se snadno mohla stát vdova. Vzpomeňte na Pomalého.“

„Jsem lepší než Pomalý.“

„Což jste dokázal při soutěži,“ odsekl rančer špičatě.

Link se kousl do rtů.

„Ale o tohle se tu nebudeme přít. Vy chcete June. Dobře. Já vám jen říkám, že proti vám jako ženichovi celkem nic nenám. Ostatní musí rozhodnout děvče.“

Link viděl, že po dobrém dál nedojde. Začal tedy jinak.

„A co když vás přinutím, abyste jí domluvil,“ řekl chladně.

Stanley se zamračil. „Snad jsem špatně slyšel!“

„Slyšel jste dobře,“ prohlásil Link s úšklebkem. „Řekl jsem, že vás přinutím, abyste udělal to, co já budu chtít. Půjдете k June a řeknete jí, že si mě musí vzít, jinak že ji vyhodíte z domu!“

„To neudělám,“ řekl Stanley. „Chcete říct, že mě k tomu donutíte? Nedám se tak snadno ovládat, synu.“

„Budu vás ovládat jako pokojné spřežení,“ usmál se Link. Byl spokojen, že mu všechno vychází. „Já na vás něco vím, Stanleyi!“ dodal tajemně a zamrkal pravým okem.

„Nechápu.“ Stanleyovi se v očích objevilo cosi jako strach.

„Co na mě víte?“

„Povím vám malou pohádku o jistém podařeném rančerovi, který se na cestě z Dusty Star zastavil u sličné seňority Monily a zůstal tam až do rána. Co se po tu dobu dělo, nikdo neví. Ale jisté je, že dotyčný rančer doma zamlčel, kde byl celou noc. Vymlouval se, že jezdil po pastvinách a dohlížel na dobytek.“

Stanley vybuchl. „Jak jste se tohle dověděl?“

„Jsem šerif, vím všechno,“ odpověděl Sevens bohorovně. „Vím také, že dotyčný pán raději platil prohnanému ničemovi, který o jeho poklesku věděl.“

„Archie Lusky,“ zabručel Stanley.

„Ano, pane, Archie, ten starý dobrák. Nebojte se, nepovím na vás nic, protože takové chování chápu. Ale za své mlčení chci odměnu.“

„Nedělal jsem u Monily nic zlého,“ bránil se rančer. „Usnul jsem tam, protože jsem byl opilý.“

„Kdo vám to uvěří?“ ušklíbl se Link. Rančer svěsil hlavu.

„Linku, vy jste darebák,“ řekl nenávistně. „Nikdy nebudu nutit svou dceru, aby se za vás provdala. Řekněte si všechno Ma, mně je to jedno. A teď odejděte!“

„Jen jděte, Linku,“ ozvalo se od okna. Oba muži se překvapeně otočili. Stála tam June.

„Jste darebák a vyděrač, Linku Sevensi,“ řekla dívka pomalu, bez vzrušení, jako kdyby jen konstatovala. „Přitom jste nadutý a myslíte si, že budou všichni tancovat, jak vy pískáte. Tady jste dohrál. Nikdy si vás nevezmu. Styděla bych se sama před sebou.“

Blížil se večer, když se v ulici objevili čtyři zaprášení jezdci. Jeden z nich zabouchal na vrata vězení.

„Kdo je to?“ zeptal se někdo zevnitř.

„Já, Spud Ruby,“ odpověděl přichozí.

Dveře se otevřely a muži vešli dovnitř.

„To není Spud!“ vykřikl pomocník.

„Klid, mládenci, klid,“ hovořil přátelsky muž, který sem vešel první. „Poslal nás sem šerif, abychom vám pomohli.“

„Vy jste od nás?“ ptal se nedůvěřivě pomocník.

„Ovšem. Jsme noví, šéf nás přijal předevčírem. Máme vám pomáhat střežit zajatce. Jejich kamarádi je vyčmuchali a v noci se prý pokusí odvést je. Přestaňte se tvářit tak ustrašeně. Podejte nám ruku. Já jsem Bill Halms. Tohle je Edy Keller, to je...“

Link Sevens dojel k vězení a zabouchal na dveře. Co to, samy se otevřely. S nepříjemným tušením vstoupil dovnitř a zavolal. Nikdo mu neodpověděl. Všude byla tma.

„Ti lenoši šli určitě pít!“ zavrčel zlostně a popotáhl opasek s revolvery. Překvapilo ho zvláště ticho a zlověstný klid v celé budově. Vězni ani nedýchají. Rozsvítil lampu a šel s ní do chodby k celám. Tam ho čekalo překvapení. Cely byly prázdné!

Těžce doklopytal do kanceláře a sedl si za stůl.

Po zádech mu běhal nepříjemný mráz.

O čtvrt hodiny později vzbouřil město. Zatkl doktora Bankse a paní Jenkinsovou. Vsadil je do vězení a vyslal asi čtyřicet jezdců na všechny strany, aby pátrali po uprchlících. Potom odjel pátrat na vlastní pěst.

Když vyšel měsíc

Před ohněm byla postavena clona z větví a pod ní v závětrří odpočívali čtyři muži. Nemluvili. Dívali se do ohně a koufili.

Jeden z nich přiložil, až vylétl sloup jisker. Vítr je rozmýchal a zahnal kamsi do lesní tmy.

„U všech kozlů. Snaky mi nepropal košili. Včera jsem ji koupil.“ Další z mužů ta slova téměř zavrčel.

Tím přerušil mlčení a všichni se rozhovořili. Mluvili o posledních událostech. Až jeden z nich je zarazil.

„Počkejte, chci vám něco říct.“

„Posloucháme, boss,“ řekli ostatní tři a zmlkli.

„Náš plán byl pěkně připravený a obratně provedený, ale stalo se něco zvláštního. Všichni víte, že Pomalý Johanson zmizel.“

„To bylo správné, ne?“

„Správné bylo, že zmizel, ale nesprávné, že zmizel podivně a že s ním zmizelo i čtrnáct našich hochů. Pomalý měl zemřít. Dobrá. Zmizel a našli ho zabitého. Ale kam se poděli naši kamarádi?“

„Třeba zmizeli z kraje. Byli to proradní chlapi. Přijali jsme je do tlupy jen proto, aby nás bylo víc.“

„Možná, že odtud odešli. To by bylo dobré. Pak bychom se nemuseli ničeho bát.“

„Bojíte se, šéfe?“ zeptal se jeden.

„Řekni to ještě jednou a odstřelím tě!“ zněla zuřivá odpověď. „Mám ten dojem, že proti nám někdo v pozadí pracuje.“

„Bude to někdo z města. Některý vážený občan.“

„Také mám podezření na doktora Bankse. Budeme ho muset odstranit.“

„Nic není lehčí.“

„Dnes jsem vás pozval, abych s vámi vypracoval plán. Podívejte se, zítra večer půjdete na Wind Valley a odvoláte Stanleye do města. Potom . . .“

Bylo po večeři. Kovbojové na Wind Valley si otřeli ústa a loudali se z jídelny. Deset jich odjelo na pastviny vystřídat denní hlídače. Ostatní zůstali v čeledníku.

Stanley byl v kanceláři a pracoval. Ma s June uklízely v kuchyni. Ma se už smířila s tím, že Link Sevens jejím zetěm nebude. June jí vyprávěla o otcově domnělém poklesku, i o tom, že toho Link chtěl využít k vydírání. Ma se zlobila, ale nakonec řekla, že by přece Peteniu pro takovou hloupost hlavu neutrhla.

June s matkou umylá nádoby a šla nahoru do svého pokoje. Poslední dobou tam bývala častěji. Chodívala i dolů k potoku, kde sedávala a myslela na svou bolest.

Na kraj se pomalu snášela tma. Přímou pod June svítilo do dvora okno kanceláře. Otec pracuje.

Najednou vjel do dvora posel na uříceném koni. Už od branky volal na Stanleye. „Posílá mě doktor Banks,“ křikl jezdec. „Máte ihned přijet do města. Stalo se zase něco vážného. Šerif si postavil hlavu, že svádí do vězení všechny řádné občany a nechá na svobodě jenom čeládku z Dusty Star baru.“

Stanley se zamračil. „Co zase provedl?“ ptal se bručivě.

„To já nevím,“ řekl jezdec. „Poslali mě, abych vám vyřídil, že máte ihned přijet. Jedu ještě ke Kirkovi a k ostatním rančérům. Myslím, že Banks svolává všechny na poradu. Sbohem.“

Dotkl se klobouku a otočil koně.

Stanley pro sebe něco zabručel. Pak bylo slyšet, jak jde do kuchyně. Tam si chvíli povídal s Ma a potom vyšel na dvůr. June se ho ptala, jestli pojede. Přikývl a zavolal do čeledníku, aby mu připravili koně. Za pět minut odjžděl.

June se chvíli dívala z okna. Potom jí to nedalo a kráčela na své oblíbené místo k potoku. Tam už bylo šero a od vody šel chlad. June se posadila na padlý kmen olše a dívala se na proudící vodu.

„Slečno June,“ ozvalo se za ní.

Lekla se a vyskočila. Přitiskla si ruku na srdce. „Kdo to je?“

„Jen já. Archie Lusk,“ zašeptal hlas. „Musím s vámi mluvit.“

June se zamračila. Na rozmluvu s Luskym neměla vůbec náladu. „Odejděte!“ vyzvala ho suše.

„Jen klid, slečno June,“ řekl Archie spěšně. „Nemám žádné špatné úmysly. Chci s vámi mluvit ve velmi důležité věci.“

„Tak povídejte. Ale upozorňuji vás, že pokusíte-li se o něco... však víte, zavolám kovboje a bude s vámi konec.“

Archie šeptal teď pohoršeně: „Nepřišel jsem k vám, poslali mne pro vás.“

June zbystřila sluch. „Kdo vás sem poslal?“

„To nemůžu říct,“ vytácel se. „Mám nařizeno, abych vás přivedl ještě kousek dál nahoru podle potoka. Do našeho ležení. Tam si s vámi ten muž promluví.“

„A to myslíte, že s vámi půjdu?“ začala se výsměšně smát June. „Jste bláhový, Archie.“

„Půjдете-li se mnou, sázím se, že budete příjemně překvapena. Podívejte, nemělo by smysl, abych vás někam lákal. Mohlo by se mi to vymstít. Snad nemám dobrou pověst, ale krysa nejsem.“

Něco upřímného v jeho hlase June uspokojilo. Sáhla si k opasku, kde nosila v pouzdře malý revolver. „Půjdu s vámi, Archie,“ řekla, „ale jestli mě vlákáte do nějakého nebezpečí, bude to váš konec.“

„Dobrá,“ zasmál se spokojeně.

Pak ji vzal za ruku a vedl podél potoka. Nebyla tady cesta a June se občas zabořila po kotníky do bahna.

Když se už netrpělivě ptala, jak dlouho ještě půjdou, vystoupil z křoví před nimi muž. Archie zmizel. June stála sama proti tmavé, vysoké postavě.

Vztáhla před sebe ruce jako na obranu. Kdyby bylo světlo, bylo by vidět, že silně zbledla a že se jí chvějí rty.

„Ne, to není možné!“ šeptala a drkotala zuby.

Muž před ní se náhle rozesmál. Vztáhl ruku a položil ji dívce na rameno.

„Ne, pejssem duch, slečno June,“ řekl hlasitě. „Můžete si na mě sáhnout.“

„Opravdu jste to vy,“ vydechla. „Ale copak jste . . . Jak jste se sem dostal? Nebo jsem usnula a teprve se probudím!“

Muž ji s úsměvem pozoroval. Potom ji vzal za ruku a vtáhl do křoví. Prosmekli se mezi větvemi a dostali se na malé prostranství velké asi čtyřicet čtverečních stop. Ze všech stran bylo obklopené houštin. Na trávě byly srovnané pokrývky a potřeby k táboření. Opodál ležela dvě sedla a vedle stáli dva koně. Muž usadil dívku na složenou pokrývku a usedl před ní.

„Jsem šťastný, že s vámi můžu zase jednou mluvit,“ řekl radostně. June neodpovídala. Zavřela oči a snažila se probrát ze sna. Nevěřila, že to všechno je skutečnost. Jistě po večeři usnula. A zase se jí o něm zdá.

„Opravdu jsem to já,“ říkal naléhavě, když poznal, že děvče ještě nevěří.

Sama se ho dotkla. Přejela hebkou dlaní po jeho strnisku na bradě. Pak se šťastně usmála.

„Jste to vy, je to jisté. A čím to je, že jste tady? Jaký zázrak vás zachránil, nebo co se vůbec přihodilo?“

„Vysvětlím vám to,“ řekl vesele. „Ale napřed bych vás o něco poprosil. Na vašeho otce se chystá past. Musíte tomu předejít. Proto jsem poslal Archieho pro vás.“

„Už dávno jste měl pro mě poslat,“ řekla s výčitkou, která v něm vzbudila šťastné rozechvění.

„Mám před sebou ještě náročnou povinnost, a proto jsem musel hrát svou hru. Však to později pochopíte. Teď prosím o jedno, zavolejte rychle svého otce. Vylákejte ho pod nějakou záminkou na procházku. Vaši kovbojové a matka nesmějí o ničem vědět. Stále ještě nevím, kde všude jsou bandité schováni.

Lekla se. „Jde snad o nějaké přepadení ranče?“

„Ne,“ upokojil ji. „Přepadení ranče ne. Chystá se něco proti vašemu otci. Proto musíme rychle zasáhnout. Léčku mám už skoro zataženou, jen se obávám, aby ji někdo nepokazil. Proto chci hlavního herce předem informovat.“

„Počkejte,“ přerušila ho. „Něfekla jsem vám, že otec už odjel do města. Přijel pro něho posel od doktora Bankse.“

Rychle vstal a přistoupil ke koni. „Pokusím se ho ještě dosáhnout, slečno June.“

June po něm napřáhla ruce, ale on už pobídl koně.

Na cestě k Wind Valley do Drink Bendu se přecházela říčka mělkým brodem. Koník Pete Stanley se tu zastavil, aby se napil. Rančer si zatím svínoval cigaretu. Vtírn za sebou zaslechl dusot koně. Ohlédl se a viděl příjíždět jezdce. Pro jistotu sáhl po revolveru.

„Haló, pane Stanley!“ volal jezdec. Prudce vjel s koněm do brodu, až voda vystřífkla. Nadzdvihl klobouk a ukázal svou tvář v měsíčním světle.

„Můj bože!“ vykřikl rančer. „To je . . .!“

„V celé své velikosti a kráse,“ smál se jezdec. „Byl jsem právě u vás na ranči, abych vás před touto jízdou varoval.“

„Počkat,“ zarazil muže Pete. „Napřed bych rád slyšel nějaké vysvětlení o vás.“

„To počká. Teď jste na řadě vy. Hrozí vám nebezpečí a přišel jsem vás varovat.“

„Nechápu.“

„Pochopíte hned. Podívejte se . . .“

Chytil jsem banditu

Do Dusty Star baru vstoupil cizinec. Zběžně pozdravil a propletl se mezi stolky k nálevnímu pultu. Bob si ho změřil pohledem. Ten člověk není cizí, už tu několikrát byl. Dneska má přes rameno pušku. Asi nějaký lovec z hor.

„Jaké bylo střelení, sire?“ ptal se ze zdvořilosti.

„Střelení?“ zavrčel příchozí. „Co je tobě do mého střelení.“

Černoch byl zvyklý na neurvalé hosty. Neřekl dál ani slovo a otřel špinavým hadrem nálevní pult. Pak mlčky nalil sklenici.

Muž s puškou se otočil k barmanovi zády a pozoroval okolí. Za chvíli poodešel pozorovat hru u jednoho stolu. Pušku neodložil. Měl podobné chování jako Percy Pipperam.

Uplynulo asi pět minut, přišli další návštěvníci. Byli tři. Dva patřili k sobě, třetí je neznal. Dali si nalít a pak se rozešli po místnosti.

Černý Bob ospale klímal nad lahví s žitnou. Muži u pultu řvali a vyhazovali klobouky do výše. Hráči u stolků pleskali kartami o desku. Někde zvonily mince.

Najednou někdo prudce kopl do dveří. „Ruce vzhůru!“

Všichni přítomní se polekaně podívali ke dveřím. Stál tam podivný muž, oblečený v černé kápi, splývající až na paty. Pod prostříženými otvory mu posměšně blyskaly oči. V ruce držel brokovnici. Mířil povšechně do místnosti tak, aby si každý myslel, že míří přímo na něj.

Zdvíhl se les paží. Někde zazvonily dolary, ale nikdo se neshýbl, aby je zvedl. Jako očarování všichni pohlíželi na podivnou postavu, která teď vystoupila ze dveří, levou rukou za sebou zavřela a tiše se zasmála.

„Jste poslušní, to se mi líbí,“ pochválil je maskovaný. „Kdyby snad někoho přece jen napadlo klást mi odpor, radím mu, aby se napřed podíval na mé přátele, kteří na vás míří.“

Teprve teď přítomní pochopili pravé poslání čtyř nenápadných příchozích. Chlapi stáli u stěn a měli zbraně v rukou. Přímě u okna byl muž s puškou.

„Co to znamená!“ vykřikl podrážděně Heatherey. „Přišli jste nás oloupit?“

„Na taneční zábavu jsme nepřišli, synu,“ vysvětlil mu maskovaný. „Doslechli jsme se, že tady vedete nákladný život a chceme vás přivést k rozumu. Jste příliš bohatí. Peníze však svádí člověka k nepravostem. Proto vám trochu odlehčíme. Všichni ať se postaví čelem k této stěně. „A maskovaný ukázal na nejbližší stěnu místnosti, která byla bez dveří. „Ruce nechte nahoře! Kdo se pohne, připraví si pohřeb. Jinak se nikomu nic nestane, vezmeme si jen vaše dolary!“

Občané nemohli nic dělat. Zatím. Museli se postavit do řady a dívat se na hrubě omítnutou stěnu výčepu. Mohli si opřít ruce nad hlavou o zeď.

„Shorty a Tim obejdou zákaznky a seberou příspěvky do naší pokladny. Nebojte

se, pánové, vaše dolary budou využity k dobrým účelům. I my potřebujeme spláchnout vyprahlá hrdla.“

Uprostřed řeči maskovaný najednou vystřelil a jeden muž se s bolestivým výkřikem chytil za prostřelenou paži.

„Řekl jsem, že nestřím žádné nebezpečné pohyby,“ hlásil bandita. „Možná, že si tento pán chtěl jenom sáhnout do kapsy, ale já jsem pozorný hlídač neposlušných dětí. Zatím jsem vystřelil jen z revolveru. Příště použiju pušku!“

Výstraha a okamžitý zákrok přivedly muže k rozumu. Už se nikdo nehnul. Dva bandité obešli všechny přítomné a obrali je o prsteny, hodinky a peníze. Naházeli si to do sedlové brašny, kterou jeden nesl pod paží. Potom přistoupili k čistce na karetních stolicích, kde stály sloupečky zlatých mincí. I tady shrábli bohatství.

„Hotovo,“ hlásil Tim.

„Dobrá. Teď přijde na řadu pan Heatherey a jeho ctná pokladna.“

„Nic vám nedám!“ prohlásil krémář urputně. „Nevydělávám na takové lumpy. Táhněte odtud!“

Prásk!

Timova pistole štěkla a Heatherey se chytil za ucho. Z pravého boltece mu tekla krev.

Heatherey už nechtěl riskovat. Ukázal na nálevný pult. Černý Bob skoro omdléval strachy. Když se k němu Tim přiblížil, přeskočil stůl a prchal do vzdáleného kouta místnosti. Lupič si ho ani nevšiml. Vytáhl zásuvku a oči mu zaplály radostí.

„Je toho dost, šéfe,“ řekl spokojeně.

„Vyber hnízdo a mažeme odtud,“ zabručel maskovaný.

„Tohle vám neodpustím, darebáci!“ soptil Heatherey, když viděl jak sypou jeho dolary do sedlové brašny. „Pojeďu za vámi až na konec světa a přivedu vás pod šibenici.“

„Ticho!“ zarazil ho maskovaný. „Mezi slušnými lidmi se o šibenici nemluví! Jsi hotov, Time?“

„Ano, šéfe!“

„Tak vyrazíme.“ Posměšně se uklonil a pokynul čtyřem svým pomocníkům, aby zmizeli. Sám neustále mřil občanům do zad.

„Kdybyste snad chtěli otočit hlavu, nepovažoval bych to za zdvořilé,“ dodal. „Gentlemaný střílím rovnou do čela!“

„Gentlemaní na to neřekli nic, ale otočit hlavy se neodvážili. Nikdo z nich nevěděl, kdy lupiči vyšli ven. Konečně Heatherey sebral odvahu a mrkl do strany. Lupiče nezahledl. Otočil se tedy a začal vydatně hubovat.

Pak se rozhlučeli všichni. Několik z nich vyběhlo na ulici. Po banditech ani stopy. Kudy zmizeli, nikdo nevěděl. Vždyť v baru nebylo slyšet ani dusot kopyt.

„Dojděte někdo pro šerifa!“ křičel Heatherey a zoufale se prohraboval v zásuvce, kde bývala jeho tržba.

Několik mužů vyběhlo ven. Sevens přišel okamžitě. Vyslechl každého, kdo chtěl něco závažného povědět, pak kývl směrem na ulici a vyšel ven.

„Na koně a za nimi!“ křikl.

Všichni se rozprchli ke svým koním. Snad ani jeden člověk v baru nezůstal. I Heatherey si přivedl svou oblíbenou klisnu a vyhoupl se do sedla. Přes kolena si položil starou medvědí kulovnici. „Donese daleko a je naprosto spolehlivá,“ poznamenal, když se ho ptali, proč si nebere winchestrovku.

Sevens přijel na Hvězdě. Ukázal k horám.

„Na stopy se stejně dívat nemůžeme, pojedeme nazdařbůh,“ řekl. „Stejně se ti chlapi uchýlí do svých skrýší v horách. Snad je najdeme.“

Vyřítli se z městečka jako velká voda. Po dvouhodinové jízdě šerif náhle zlostně vykřikl a podíval se před sebe. Cesta tady překračovala bažinatou loukou a každá stopa se otiskla do vlhké půdy.

„Jeli před námi!“

Zastavili a seskočili z koní, aby stopy prohlédli. Zjistili, že před nimi jelo pět mužů. Mířili od města a asi dost pospíchali.

Šerif hnál koně dál. Ostatní tryskem za ním. Teď záleží všechno na koních.

Najednou Heatherey viděl, že šerif vpředu přitahuje uzdu a zpomaluje běh. Brzy ho dohnal.

„Podívejte se!“

Sevens ukázal před sebe do dálky. Probleskoval tam mezi větvemi ohníček.

„To budou kovbojové na obhlídce pastvin,“ mnil hostinský. Sevens zavrtěl hlavou.

„Jsou přímo na cestě, stopa běží před námi. Kdyby lupiči viděli ten ohníček, určitě by uhnuli, aby je nikdo neviděl.“

„Heatherey, mám takové tušení, že to jsou ti lupiči. Myslím si, že jsou už dost daleko od města, a chtějí si odpočinout.“

„Kéž byste měl pravdu,“ zamručel Heatherey a otočil se na ostatní muže, kteří pomalu dojížděli. „Hoši, zůstaneme tady, šerif pojedě napřed vypátrat, kdo sedí u ohně.“

Sevens přikývl a krokem odjížděl. Když se dostal blíž k ohníčku, seskočil a šel dál pěšky.

Za několik minut byl zpátky. Usmíval se. „Jsou to oni,“ hlásil vítězně. „Budete překvapeni, kdo byl tím maskovaným banditou.“

„Známe ho?“ vyzvídal Heatherey.

„Dokonce velmi dobře,“ řekl šerif. „Vyskočte na koně. Obklopíme bandity ze všech stran, aby nemohli uniknout. Néstřílejte, dokud k tomu nedám pokyn. Chci je dostat živé.“

Muži se rozdělili na dva oddíly a každý se blížil k ohni z jedné strany. Lupiči nic netušili. Leželi kolem ohně a pokuřovali. Heatherey se k nim přiblížil a málem by byl vykřikl úžasem. Jedním z lupičů byl Pete Stanley!

Sevens vystoupil. V obou rukou měl kolty. Nařídil, aby muži dali ruce nahoru.

Bandité vyskočili jako když do nich píchne. Jen Stanley k velké lítosti Heathereye zůstal ležet.

„Dejte ruce nahoru, Stanley!“ křikl šerif.

„Proč?“ ptal se rančer. „Nic jsem přece neudělal.“

„Nic neudělal,“ vyprskl Link zlostně. „On nic neudělal! Vybral celý Dusty Star bar a říká, že nic neudělal. Vy máte odvahu, Stanleyi!“

„Vy jste se zbláznil, Sevensi!“ vykřikl Stanley divoce. „Co jsem vybral? Chcete mě snad nařknout z loupeže, jako jste to udělal Pipperamům a Jenkinsovi?“

Sevens kývl do tmy. „Hoši, pojďte ven!“ rozkázal. Ze všech stran vystoupili občané se zbraněmi v rukou. Na šerifův pokyn odebrali zajatcům zbraně. Jediný Stanley se bránil. Ostatní se nechali klidně odzbrojit.

„Ani se mě nedotkněte,“ křičel rančer. „Nic jsem neudělal! Možná, že jsem z vás jediný poctivý člověk!“

„Mlčte, nebo vám dám přes hubu!“ utrl se na něho hrubě Heatherey. „Kde máte lup? Chci své peníze!“

„My také,“ řekli ostatní.

„Nevím o žádných vašich penězích, mám s sebou jen sto dolarů,“ bránil se Stanley.

„Však my si peníze najdeme,“ usklíbl se šerif a rozkázal, aby zajatce spoutali. Lupiči se nemohli vymlouvat. Jejich tváře je prozradily. Ale Stanley měl při loupeži masku.

„Chci vědět,“ křičel Stanley, „co tohle znamená. Přepadli jste nás jako nějaké zločince!“

„Přepadli jsme je jako zločince,“ vyprskl smíchy Heatherey. „Slyšíte, hoši? Jako zločince! Není to k smíchu? Teď se vám tedy podařil opravdový vtip, Stanleyi.“

„Nemám v úmyslu vás tady bavit nějakými vtipy,“ odsekl rančer zuřivě. „Chci, abyste na mě přestali mřít, a to hned!“

„Není to kašpar?“ podivil se Heatherey. „On si ještě dovolí nám rozkazovat. Nám, kteří bychom ho mohli tady na místě oběsit!“

„Opakujte to!“ zařval Stanley výhrůžně.

„Ticho, pánové!“ vložil se do hádky šerif. „Nepřišli jsme se s bandity přát.“

„Můžeme je hned pověsit, Heatherey má pravdu,“ vykřikl jeden horkokrevný občan a ostatní se horlivě přidali.

„Ticho,“ rozkřikl se šerif. „Žádné věšení tady nebude! Zítra je budeme soudit a teprve potom můžeme mluvit o nějakém věšení! Teď je svazte!“

„Nechci být svázán!“ volal Stanley. „Nejsem žádný zločinec.“

„Nejste?“ Sevens se obrátil na podpadku a zašel do křoví. „Tak já vám něco ukážu,“ zavolal.

Chvilí bylo ticho. Pak se větve rozhrnuly a Sevens vyšel ven. V ruce držel sedlovou brašnu. Za sebou vedl koně.

„Stanleyi, čím je to kůň?“ ptal se.

„Můj,“ řekl rančer.

„Takže jste usvědčen. Tuhle brašnu jsem našel připnutou u vašeho sedla. Heathereyi, podívejte se, co je uvnitř!“

„Myslím, že se ani nemusím dívat,“ řekl krčmář spokojeně, protože poznal brašnu a věděl, že jeho peníze jsou zachráněné.

„Ta brašna není moje,“ prohlásil Pete zuřivě.

Link Sevens jen kývl na své průvodce. „Sedněte na koně a vyjedeme.“

Spokojení s výsledkem výpravy nasedli. Zajatce vzali mezi sebe. Stanley se stále odvolával na spravedlnost. Prohlašoval, že žádný bar nevylopil. Jel prý do města, když potkal čtyři muže, kteří mu řekli, aby s nimi vyčkal tady u ohně, že je poslal doktor Banks, aby přivedli občany na schůzi.

Dojížděli do osady. Tentokrát Bend ještě nespál. Všichni čekali, jak dopadne patrole. A celý Bend byl překvapen. Stanley! Ne, to nikdo nepředpokládal. Bohatý rančer náčelníkem zločinecké tlupy!

Soud

Šerif Sevens odemkl Stanleyovu celu a mlčky vstoupil. Stál. Po chvíli řekl pomalu: „Přišel jsem za obchodem. Zítra vás pověsím.“

„Nepověsíš,“ vybuhl Stanley. „Nemůžou přece pověsit nevinného.“

„A přece vás pověsím,“ řekl klidně Sevens. „Důkazy, které proti vám nashromáždím, jsou dostatečné, aby vás dal soud oběsit na nejbližším stromě. Oloupit bar plný občanů je riskantní podnik a kdo to provedl, musí si uvědomit, že to stojí krk.“

„Nevyloupil jsem přece nic,“ křičel Stanley. „Moji lidé můžou dokázat, kdy jsem vyjel z ranče.“

„Soud bude zítra ráno,“ řekl šerif výsměšně. „To se ještě zpráva o vašem zatčení na ranč nedostane.“

Stanley svěsil hlavu. Když ji zdvihl, plály jeho oči nenávistí.

„Vy prokletý darebáku,“ sípal, „vy jste to všechno nastrojil, abyste se mi pomstil za June.“

„Snad jsem to všechno nastrojil,“ připustil šerif. „Proto říkám, že jsem přišel za obchodem. Jsem ochoten vás z vězení dostat. Ovšem, kladu si podmínky.“

„Nechci s vámi vyjednávat,“ vrčel Stanley.

„Pak odejdu a zítra budete oběšen,“ řekl Link lehce. „Nuže, chcete provést ten obchod?“

„Jaký obchod?“

„Umožním vám útěk z vězení. Dám vás odvést na skryté místo, kde si vás ponechám tak dlouho, dokud mi June nedá svoji ruku. Jakmile se s ní ožením, prodáme ranč a polovina peněz zůstane vám, abyste mohl začít jinde. Pro tento kraj zůstanete psancem.“

„Vy . . .“ Stanley drtil mezi zuby nadávku. „Vy si myslíte, že na tohle přistoupím?“

„Přistoupíte,“ odpověděl Link. „Přistoupíte na to, protože nemáte jinou možnost. Život je vám přece dražší.“

„Zničím vás!“

„Sevense nemůžete zničit. Budete-li se proti mně o něco pokoušet, dám vás zatknout a nikdo vám nepomůže.“

Stanleyovi šel mráz po zádech. Co bude s June, provdá-li se za toho lotra?

„Proč chcete dostat mou dceru?“ ptal se chraptivě.

„Mám ji rád a chci ji,“ odpověděl Link.

„Udělám to,“ řekl zdrceně Stanley. „Kdy mě pustíte?“

„Podívejte se, zítra bude od devíti hodin dopoledne soud. Předtím odejdu z vězení a u svých pomocníků, to jsou ti, co přepadli bar, nechám klíče. Odemknou si a zadem, mou ložnici všichni uprchnete. Koně budete mít vzadu za vězením. Pak

pojedete co nejrychleji stále podle potoka proti proudu k horám. Oni znají cestu a povedou vás. Upozorňuji vás, že nedostanete zbraň a budete dělat to, co vám nařadí. Mají rozkaz vás zastřelit, kdybyste kladl odpor. A jak by to dopadlo s June, víte sám.“ Link vyšel ze Stanleyovy cely. Zaklapl závoru a odešel do své ložnice. Spokojeně si pohvizdoval.

— — —

Ráno byla osada zase na nohou. Šerif svolal občany a řekl jim, že pro nedostatek místa v baru se bude soud konat pod širým nebem a to hodně blízko vysokého topolu, který roste před vězením.

Sestavili porotu, která zasedla za dlouhý stůl, který přinesli z jídelny. Tentokrát v ní už žádný vážený občan nebo rančer nebyl. Sevens namátkou ukázal na deset nejbližších mužů. Přijali úkol nadšeně. Sami si sehnali stůl i lavici. Link Sevens si pro sebe přinesl lenošku, kterou našel v Jenkinsově domě.

„Je všechno připraveno?“ ptal se Sevens důstojně.

„Ano,“ hlásila porota.

„Dobrá. Zbývá mi jen vyjmenovat deset pomocníků, kteří budou při tomto soudu dbát o pořádek. Kdo se hlásí?“

Muži se přímo rvali o čest být několik hodin Sevensovými pomocníky. Link z nich vybral deset a postavil je před dveře vězení. Pak důstojně usedl do lenošky a prohlásil, že soud může začít.

A v tu chvíli se ozval rachot a dunění kopyt na ulici. Shromáždění uviděli prudce jedoucí kočár a za ním cválalo dobře dvacet kovbojů. V kočáře seděla June Stanleyová s matkou a za kočárem klusali muži z Wind Valley. Každý kovboj byl opásan opaskem s dvěma revolvery a na klíně držel pušku. Zastavili. Ženy vystoupily z kočáru a kovbojové na koních obklopili celý půlkruh diváků u soudu.

„Co znamená váš příjezd?“ ptal se Link znepokojeně.

„Přijeli jsme se podívat k soudu,“ řekla June s přátelským úsměvem. „Myslíme, že nás to bude zajímat. Naši kovbojové chtěli také jít. Prý ještě nikdy u pořádného soudu nebyli.“

„Soud začíná,“ řekl Link důstojně. „Obviněn je rančer Pete Stanley a čtyři cizinci, kteří nechťejí prozradit svoje jména. Vyloupili včera v noci Dusty Star bar. Prosím pány, kteří byli v baru, aby se přihlásili jako svědci.“

Při jeho řeči se Ma Stanleyová s dcerou protlačily do první řady. Link postavil svědky na stranu a nařídil pomocníkům, aby zašli do vězení a přivedli vězně.

Nově zvolení pomocníci vtrhli do vězení. Prošli šerifovou kanceláří a dostali se do chodby, kde byly cely. Otevřeli první a...

„Jaksi nejdou,“ zahučel někdo.

Link se připravoval, že sehraje místné překvapení, až mu oznámí, že vězni utekli. Nakonec však bylo jeho překvapení takové, že zapomněl na okamžik dýchat.

Z vězení totiž vyšli po řadě Pomalý, Johanson, Percy a Jonathan Pipperamové, Mudroch Jenkins, Mluvkva Higgins, doktor Banks a Archie Luskv.

„Co to znamená?“ Sevens zbledl.

„To znamená, že vás máme v hrsti, Hot Kide,“ odpověděl Pomalý Johanson a spustil ruce k boku.

Sevens se podíval na kruh kovbojů na koních, uzavírajících shromáždění. Vypadalo to, jako kdyby uvažoval o možnostech útěku. Ale potom se narovnal a usmál se sebevědomě na dav.

„Vypadá to, jako kdyby Pomalý pochytil všechny ptáčky, kteří nám uprchli z vězení,“ řekl. „Máme tu Pipperamy, Jenkinse i Higginse. Jen pan Stanley a jeho pomocníci nám chybějí.“

„Jste zatčen, Hot Kide,“ řekl Pomalý tiše.

Sevens se ušklíbl.

„Já tady budu zatýkat, vy podařený ptáčku,“ odsekl. „Já jediný mám tady právo někoho zatknout. A také zatýkám vás a vaše druhy. Jste všichni z jedné bandy. Osada si oddychne, až vás pověšíme.“

Shromáždění občané souhlasně zahučeli. Pomalý nespustil Sevens z očí. Ruce stále držel nad pouzdry a prsty byly připraveny uchopit zbraně. Link Sevens mluvil, aby získal čas.

„Opakuji, že jste zatčen, Hot Kide, alias Linku Sevensi, náčelníku gangu Černá liška, náčelníku tlupy, která se z Chicaga přestěhovala sem, aby se vyhnula spravedlivé ruce zákona,“ řekl Pomalý zřetelně.

Link Sevens zmlkl a přikrčil se. „Kdo jste?“

„Jmenuji se Pomalý Johanson, to jméno vám nic neříká?“

„Znám z doslechu jednoho Johansona v Santa Fé.“

„Jo jsem já,“ řekl Pomalý.

Link Sevens najednou přešel k útoku. June Stanleyová varovně vykřikla. Čtyři kolty vylétly z pouzder skoro současně. Pomalého však o zlomek vteřiny dřív. A to rozhodlo. Link Sevens pustil revolver z levičky a chytil se za prostřelenou pravou paži. Chtěl ještě vystřelit z revolveru v pravé ruce, ale v prstech už neměl sílu. I druhý kolť upadl na zem.

„Dohrál jste, Linku Sevensi,“ řekl Pomalý chladně a zdvihl jeho zbraně. „Doktor Banks vás obváže.“

Doktor Banks se s banditou nemazlil. Zatáhl paži obvazem a odstoupil. „Hotovo, šerife Pomalý, můžete jet dál.“

„Hned to bude,“ řekl Pomalý a obrátil se znovu na Sevens. „Co myslíte, Hot Kide, že se stalo s vašimi společníky?“

„Nemám žádné společníky,“ zahučel Sevens. „Vymyslel jste si hloupé povídačky.“

„Už nemáte žádné společníky,“ přikývl Pomalý. „Už ne, protože jsme vám je vzali. My . . .“

„Počkejte!“ zarazil ho najednou Heatherey, který se prodral davem a postavil se proti Pomalému. „Muži,“ promluvil k davu. „Tady něco neklape. Najednou se tu objeví bývalý šerif, který je přece dávno mrtvý, a začne obviňovat Sevensa z nekalých kousků. Myslím, že si zasloužíme vysvětlení! Ujímám se tohoto soudu a ptám se Pomalého, jak to přijde, že je mezi živými!“

Shromáždění zahučelo souhlasem, Pomalý se usmál.

„Moje osudy jsou pestré,“ řekl. „Zprvė jsem vřbec nezemřel, proto jsem teď mezi vámi. Byl jsem varován před doprovázením dostavníku.“ June se zarděla, ale Pomalý se na ni v tu chvíli nedíval. Stále ostražitě pozoroval Sevens, který seděl v křesle, odkud chtěl řídit svůj podařený soud. „Proto jsem napřed pozval několik známých, aby mě sledovali na každém kroku. Dostavník byl přepaden a když jsem se chtěl vydat za lupiči, objevilo se najednou na cestě čtrnáct jezdců. Prý jsou z jednoho ranče za horami a sledují bandity už tři dny. Jel jsem s nimi, ačkoliv jsem věděl, že je to lėčka, nastrojená neznámým banditou, který se mě chtěl zbavit. Patrola byla falešná, byli to také lupiči. O něco dál v horách mě přepadli a spoutali. Prý mě přivedou k náčelníkovi, aby mě mohl zabít.“

Shromáždění zašumělo úžasem. Pomalý pokračoval:

„Když jsme se uložili na noc, přijeli moji známí a než si lupiči uvědomili, co se děje, byli spoutáni. Pak jsme je odvezli do našeho tábora. Jenže po cestě nám jeden z nich upláchl. Hnal jsem se za ním a byl bych ho dostihl, když se s ním na horské stráni utrhla skála a on se zřítíl do údolí. Zabil se. Uvolněné kamení ho skoro celého zasypalo a rozmačkalo mu obličej k nepoznání. Převlékl jsem mrtvého do svého oděvu, a s pomocí svých přátel jsme ho hodili do prudkých vod řičky. Stanleyovi kovbojové ho našli. Tak jsem zemřel. Mohl jsem volně pátrat po muži, který mě chtěl zbavit života. Bandité sami nevěděli, kdo je šéfem bandy. Dali mi však vodítka, která mě nakonec přivedla na Sevensův ranč, kde jsem zachytil další část bandy. Zatím se stal Sevens zdejší šerifem a začal to rozjíždět. Pochopte, pánové, že to byl bezvadný plán. Vyvráždit všechny poctivé občany a získat volnou ruku v údolí. Vlákali do pasti Pipperamy, Jenkinse i Higginse. Byli byste je odsoudili, protože nashromáždil takové důkazy, že vina by byla nezvratitelně prokázána. Vždyť to bylo lehké dát třeba přepadnout Thourghama dvěma svými lidmi a jednomu dát pušku Percy Pipperama a druhého obout do Jonathanových bot, které ukradl a potom zablácené zase vrátil. Uloupené peníze dal usvědčenému do kapsy nebo se našly v jeho domě.“

„Pomalý,“ řekl Heatherey volně. „Mluvíte tak, že vám musíme věřit. Jestli je to tak, jak říkáte, měl by Link už teď oprátku na hrdle. Ale pro nás jste právě tak podezřelý, jako Link Sevens. Vždyť byste mohl s ostatními svými kamarády, Pipperamy, Jenkinsem, Banksem a tak dále vzít řízení kraje do svých rukou, abyste tu mohl provádět zase svoje rejdy.“

„Důkazy přijedou za chvíli,“ řekl Pomalý. „Jsou už na cestě. Já zatím dopovím, co jsem vám chtěl říct. Přestal jsem tam, jak Sevens zatýkal a obviňoval zdejší výbor. Nu, přiznám se, že jsem to byl já, kdo mu kradl vězně z vězení. Nemohl jsem připustit, aby došlo k soudu, protože na Sevensovy důkazy by soud musel vynést rozsudek smrti a já jsem zatím nemohl předložit důkazy proti Sevensovi. Měl jsem ve své moci pouze čtrnáct banditů. Jeden z nich zemřel. Pak čtyři lupiče, kteří zastupovali funkci šerifových pomocníků. To bylo všechno. Potřeboval jsem ještě zjistit, kdo jsou ti ostatní, hlavně poznat jejich náčelníky. Jen jednoho jsem zatím znal, je to Nugget Harris, vlastně byl, protože se včera při zatýkání bránil a byl

zastřelen. Celé mužstvo Sevensova ranče patřilo k tlupě. Je na cestě sem. Dále patří k tlupě ještě několik hochů, které vidím mezi vámi, vážení přítomní. Všichni budou zatčeni a odvezeni do Santa Fé, kde na ně čeká příjemný dům se silnými mřížemi v oknech.“

Zástupem to zavlino a několik občanů se chtělo prodrat na svobodu. Ale Stanleyovi kovbojové zasáhli. Bandité byli do jednoho pochyťáni a předvedeni před Pomalého.

„A teď se zmíním o posledním kousku Sevens, který mi přihrál do náruče čtyři jeho nejmilejší druhy, známé i v Chicagu,“ dodal Pomalý. Sevens se podíval na June a potichu zaklel. Všechno se to vlastně stalo pro tuto dřívku. Přijel se sem vlastně ukrýt. A byl by zůstal v bezpečí, kdyby se nechtěl před June blýsknout vítězstvím v šerifské soutěži.

„Neřeknu všechno, protože se ta věc dotýká dámy, která odmítla Sevens. Tak si Link vymyslel ďábelský plán. Tlupa čtyř mužů, vedená Simsonem, zvaným v Chicagu Žlutý pes, vyloupila Dusty Star bar. Rančera Stanleye falešný posel zatím pozval do Drink Bendu. Měl ihned vyjet, aby se s lupiči setkal. Posel mu sdělil, že doktor Banks svolává schůzi, protože chce zabránit dalšímu šerifovu řádění.“

„To už jsme slyšeli od Stanleye,“ řekl Heatherey.

„Ale nevěřili jste tomu,“ odpověděl Pomalý. „Simson zůstal v osadě a ostatní čtyři odjeli, aby na smluveném místě, o kterém šerif přesně věděl, očekávali Stanleyův příjezd. Zastavili ho a řekli mu, že tady mají shromáždit všechny muže, jezdoucí na schůzi, protože doktor Banks chce schůzi konat tajně. Stanley přijel, uvěřil a pak jste je dopadli vy. Protože jste byli rozčilení, ani vás nenapadlo podívat se, že bandité, kteří přecháží, si rozdělají ohníček.“

„Za okamžik vyšel z vězení průvod lidí. Vpředu kráčel Simson, za ním čtyři lupiči z baru a deset spoutaných pomocníků.“

„Pomocníci také patří k bandě?“ divil se Heatherey.

„Proto si je Sevens vybral.“ Pomalý začal dávat vězňům otázky. Všichni potvrdili výpověď, kterou občané právě slyšeli.

„Já i ti muži okolo bychom rádi věděli, kdo jste, Pomalý Johansone,“ řekl Heatherey vážně.

Právě v tu chvíli se ozval na ulici dusot mnoha koní. Občané uviděli kavalkádu jezdců. Byli spoutáni na rukou i nohou a jejich koně byli svázáni k sobě. Po stranách průvodu jelo osm po zuby ozbrojených jezdců. Když byli u zástupu, přitáhli otěže a zastavili. Jeden z ozbrojenců projel zástupem a zasalutoval před Pomalým Johansonem.

„Jsme tady, kapitáne,“ hlásil.

„Dobře, seržante,“ kývl Johanson. „Tady máte zbytek bandy. Vsadte je na koně a odveďte bez průtahů do Bernalillo. Odtamtud pojedou drahou.“

„Co to znamená?“ vykřikl Heatherey. „Kdo vlastně jste?“

„Vy ho neznáte?“ divil se muž, kterého Pomalý nazval seržantem. „To je přece kapitán Johanson ze Santa Fé, největší lovec zločinců v našem státě.“

„Opravdu, Pomalý?“

„Je to pravda, Heathereyi,“ řekl Pomalý s úsměvem. „Jsem od policie v Santa Fé. Dostali jsme zprávu, že se někde okolo Drink Bendu ukrývá celý gang Hot Kida. Poslali mě, abych bandity chytil.“

„Můžu tomu věřit?“ ptal se Heatherey. Pomalý sáhl do kapsy a vyndal kožené pouzdro na listiny. Jednu listinu rozevřel a podal hostinskému, aby si ji přečetl.

„Nuže?“ ptal se potom. Heatherey mu podal ruku.

„A co bude s tímto mužem?“ ptal se seržant Halms. „Toho také naložíme?“

„Pojeďu s ním sám. Je to příliš drahocenná kořist.“

„Máme tedy po soudu.“ prohodil zklamaně Heatherey. „Aspoň jednoho byste nám mohl nechat.“

„Přiďte se podívat k soudu do Santa Fé,“ odmítl Pomalý. „My si teď Sevensse vsadíme na chvíli do zdejšího vězení a půjdeme se občerstvit. Od věřejšího dne jsem nic nejdl.“

„Slavnostní hostina bude u nás,“ ozvalo se ze zástupu. Na Pomalého zamávala paní Jenkinsová.

Pomalý se usmál a zahnal zajatce do budovy vězení. Zástup přihlížel poutání ostatních. Byla jich pěkná řádka.

Když později Pomalý vyšel z vězení zpět na ulici, uviděl June. Strhl klobouk s hlavy a zůstal stát.

„Chci vám poděkovat za otce,“ řekla dívka.

„To byla maličkost,“ odmítl poděkování. Trochu se začervenal a vytáhl z kapsy u vesty složený kapesníček. „Snad byste mi mohla poradit. Hledám majitelku tohoto šátečku.“

Místo odpovědi sklopila hlavu a hrála si nervózně s krajkou rukávu. „Moc vám na tom záleží?“ ptala se tiše.

„Ani nevíte jak,“ řekl vroucně. „Ta, která mi onu výstrahu poslala, nejen že mi zachránila život, ale vlastně tím pomohla zlikvidovat celou bandu.“

Vzala mu šáteček z ruky a rozložila ho na dlani. „Je to šáteček dívky,“ řekla tiše, „která vás varovala, protože vás miluje a protože nechtěla, aby vás zabili.“

Zbledl a trochu zesmutněl. „Ona mě tedy miluje,“ řekl zadumaně. „Ona mě miluje a já k ní jít nemůžu.“

„Proč?“ ptala se polekaně.

„Protože miluji jinou,“ odpověděl. „Myslel jsem, že je to právě ona, která mi ten vzkaz poslala. Mýlil jsem se.“

„Můj Bože!“ zvolala June, prudce se obrátila a utíkala k potoku. Tam se rozplakala. Najednou zašustily kroky a Pomalý stál vedle ní.

„Slečno June,“ řekl tiše. „Chtěl jsem vám ještě něco říct. Nedopověděl jsem, že ... že ...“

Dívka prudce vstala a obrátila k němu bledý obličej. „Teď poslouchajte vy mě. Řeknu vám pravdu, i když jako děvče bych tak mluvit neměla. Miluji vás, Pomalý Johansone.“

„Poslala jsem vám ten vzkaz, protože jsem se ke své lásce nechtěla přiznat. Milujete jinou, dobrá, odcházím a více s vámi nepromluvíme.“

Domluvila a odcházela. Pomalý však udělal dva skoky a prudce ji popadl za ramena. Obrátil ji k sobě a s šílenou radostí zvolal.

„Byl jsem trojnásobný hlupák, že jsem vám způsobil bolest,“ řekl a pevně ji objal. „Miluji vás – nikdy jsem si nemyslel, že mě můžete mít ráda. Vždycky jsem vás viděl s Linkem . . .“ těžce polkl.

„Můj drahý,“ zašeptala a pevně ho objala okolo krku.

— — —

„Právě tady rukujeme, koho zvolíme vaším nástupcem,“ oslovil Jenkins asi za hodinu Pomaleho. Ten se ušklíbl.

„Ještě jsem úřad nesložil, pane,“ řekl vesele. „Myslím, že zůstanu. Záleží to ovšem na tom, co tomu řeknou Stanleyovi.“

Matce Stanleyové vhrkly slzy do očí. Objala dceru a políbila ji na tváře. „Buď s ním šťastná, holčičko,“ zašeptala.

„Já jsem proti tomu,“ zavrčel otec Stanley nepřátelsky.

Všichni se na něho udiveně podívali.

„Ovšem,“ pokračoval zamračeně. „Kdo by opatroval Wind Valley, když tu budete šerifovat?“

„Nemyslím, že jste tak starý, abyste nechtěl ranč řídit dál,“ řekl Pomalý. „Šerifem také nechci být věčně.“

„Jsem tedy váš,“ řekl Stanley a srdečně mu podal ruku.

„Já jsem jeho,“ opravila ho dcera vážně. „Ty si zůstaň u maminky.“

„Celý Drink Bend je jeho,“ řekl Jenkins vážně. „Může jen požádat a padne mu k nohám.“

— — —

Ben Boeters

POMALÝ JOHANSON

Typografie Jarmila Krejčová.

Kresba na obálce a ilustrace Karel Zeman.

Vydal jako svou 87. publikaci Ivo Železný, nakladatelství a vydavatelství,
spol. s r. o., v Praze 1992.

Odpovědný redaktor Jiří Pondělíček.

Vytiskla Tiskárna MÍR, Václavské náměstí 15, Praha 1.

Vydání druhé

1970–039–92

13/33

Doporučená cena 9,90 Kčs

Publikační číslo: 1970-039-92

Tematická skupina: 13/33

ISBN: 80-7116-109-8

